

"Από τη στάχτη του δα
ζαναγεννηδεί το ΚΚΕ"
N. Ζαχαριάδης

NEA ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έδην και λαοί ενωθείτε!

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ. 5241058 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 17 ΜΑΡΤΗ 1995 ΑΡ. ΦΥΛ. 227 ΔΡΧ. 150

Επικεφαλής οι ρωσόδουλοι με ΨευτοΚΚΕ-ΠΟΛΑ ΚΑΜΙΑ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗ ΣΤΑ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΤΙΚΑ ΚΙΝΗΜΑΤΑ

Δεξιά στη γραμμή, στην ηγεσία, στη μέθοδο

Χρειάζεται να πούμε δύο λόγια για τα αντικειμενικά κριτήρια φορολόγησης και το κίνημα που έχει αναπτυχθεί ενάντιά τους.

Σε άλλο άρθρο χαρακτηρίζουμε αυτό το κίνημα σοσιαλφασιστικό από τη συγκεκριμένη φύση των διεκδικήσεών του, από τη φύση της πολιτικής του καθοδήγησης και της κοινωνικής του βάσης, και κυρίως από τις μέθοδές του.

Σε ό,τι αφορά τη φύση των διεκδικήσεών του αυτό το κίνημα είναι αντιδραστικό, γιατί καταφέρεται ενάντια στα αντικειμενικά κριτήρια γενικά.

Τα αντικειμενικά κριτήρια είναι η έκφραση της αδυναμίας του ελληνικού αστικού κράτους να νικήσει τη γενικευμένη διαφθορά των εφοριακών του, αλλά και τη γενικευμένη διαφθορά της φορολογούμενης μάζας, όχι μόνο της αστικής, αλλά και της εύπορης μικροαστικής τάξης. Αλλά αυτή η αδυναμία δεν πρέπει να σημαίνει σήμερα τη φορολογική ασυλία αυτής της μάζας, ούτε πρέπει να σημαίνει την ολοκληρωτική εξαχρείωση του φοροελεγκτικού μηχανισμού του κράτους. Γιατί το κράτος είναι ταυτόχρονα κράτος της αστικής τάξης, αλλά και υποχρεωτικός οικονομικός διαχειριστής ενός μέρους του πλούτου της κοινωνίας για τη συνέχιση του συνόλου της λειτουργίας της κοινωνίκης και οικονομικής ζωής.

Όχι μόνο κανείς αστός ακραίος αντικρατιστής φιλελεύθερος, αλλά ούτε και ένας συνεπής προλεταριος επαναστάτης δε θα μπορούσε να απαιτήσει να σταματήσουν να πληρώνονται φόροι στο σημερινό αστικό κράτος. Είναι μερικές λειτουργίες που πρέπει να εκτελεστούν οπωσδήποτε και που κάποιος πρέπει να πληρώσει γι' αυτές.

Η απαίτηση να καταργηθούν τα αντικειμενικά κριτήρια σημαίνει σήμερα πρακτικά βαρύτερη φορολογία των μισθωτών και εκείνους του κομματιού της άρχουσας τάξης, που με τη μεγαλύτερη δυσκολία φοροδιαφέγγει, καθώς και

έμμεση επιδότηση των πιο παρασιτικών κομματιών της αστικής τάξης ή των πολιτικά πιο ισχυρών.

Δεν είναι τυχαίο ότι τις δύο πιο μαζικές και αποφασιστικές εξεγέρσεις στο φορολογικό τις είχαμε ακριβώς από την αστική τάξη του τουρισμού στην Κέρκυρα και από την πλούσια αγροτική αστική τάξη στη Λάρισα.

Αυτό είναι χτύπημα του φορολογικού μηχανισμού του αστικού κράτους από τα δεξιά. Γι' αυτό επικεφαλής αυτών των κινημάτων είναι η αστική τάξη, στο κοινωνικό επίπεδο, και οι ρωσόδουλοι σοσιαλφασίστες ψευτοΚΚΕ και ΠΟΛ.Α., στο πολιτικό.

Βέβαια, ο σοσιαλφασισμός που ξεσήκωσε την αστική τάξη της υπαίθρου στηρίχθηκε στη γενικευ-

μένη δυσφορία του λαού για μια κυβέρνηση που τον ποδοπατεί στο οικονομικό από κάθε άποψη.

Για παράδειγμα, οι μικροαστοί, όταν διαμαρτύρονται για τα αντικειμενικά κριτήρια, μπορούσαν να έχουν ένα επιχείρημα που το χρησιμοποίησαν οι σοσιαλφασίστες του ψευτοΚΚΕ στην τηλεόραση: "Κύριοι, εμείς οι μεταξύ φθοράς και αφθαρσίας αιωρούμενοι και απειλούμενοι με κλείσιμο μικροαστούς όλο και φτωχαίνουμε. Γιατί λοιπόν τώρα ένας νέος φόρος που μας περιορίζει αυτό που έχει μείνει λιγότερο;"

Όμως αυτό το επιχείρημα θα είχε μια συνέπεια: 'Ότι το χαμηλό κομμάτι της μικροαστικής τάξης θα έπρεπε να απαιτήσει μείωση των φόρων για τους εργαζόμενους, και μαζί μ' αυτούς να απαιτήσει

να υπερκαλυφθεί η διαφορά από την ένταση των αντικειμενικών κριτηρίων για την αστική τάξη της υπαίθρου (τουρισμού και φάρμερ) και για τους θεσμούς μεγαλοφοριφυγάδες της πόλης (γιατρούς, μεγαλοδικτηγρους, εμπόρους μεσαίας και μεγάλης επιφάνειας), που μπορεί να περνάνε λίγο "χειρότερα από πέρυσι", αλλά δεν ξεχνάνε να γλεντάνε καλά τη ζωή τους και να ξεζουνιμίζουν τους εργάτες και υπαλλήλους τους, που μόνο αυτοί ζέρουν να πληρώνουν φόρους.

Ο σοσιαλφασισμός, αντίθετα, στηρίχθηκε στη "φοροφυγάδικη" αστική τάξη για να χτυπήσει κι άλλο το προλεταριάτο ή ανοίξει κι άλλο την ψαλίδα του προϋπολογισμού, να φέρει πιο κοντά τη χώρα στην εξάρτηση των δυτι-

κών πιστωτών, τους οποίους αργότερα θα καταδικάζει, να μεγαλώσει κι άλλο την απόσταση από την Ευρώπη.

Μ' αυτό τον τρόπο όμως οι σαμποτέρ θέλησαν κυρίως να σταθεροποιήσουν και να μεγαλώσουν ένα καλό κοινωνικό υπόστρωμα (που ήδη διαθέτουν) στη μεσαία αστική τάξη του χωριού και της πόλης. Αυτή είναι η αληθινή κοινωνική βάση των ρωσόδουλων. Ιδιαίτερα διψάνε για να γηγεμονεύσουν στους πλούσιους αγρότες, που είναι επιτρεπτές στην πιο μεγάλη πολιτικο-ιδεολογική αντίδραση. Μια αντίδραση που εντείνεται από το γεγονός ότι εκτρέφονται όχι σαν σύγχρονοι φάρμερ

συνέχεια στη σελ. 2

Με ίντριγκα και προβοκάτσια Η ΤΕΛΙΚΗ ΕΠΙΘΕΣΗ ΣΤΟ ΑΥΤΟΔΥΝΑΜΙΚΟ ΠΑΣΟΚ Παπανδρέου-Λαλιώτης μοιράζουν τους ρόλους

Η "πολιτική εξέγερση" που οργανώνουν μεθοδικά οι ρωσόδουλοι εδώ και μήνες ενάντια στο ρεύμα των αυτοδυναμικών του ΠΑΣΟΚ έχει πάρει μια πρωτοφανή ένταση.

Η δύναμη της συνταγής των ρωσόφιλων βρίσκεται στο γεγονός ότι, όταν χτυπάνε μια πολιτική τάση ενός από τα δύο μεγάλα κόμματα της αστικής τάξης, φροντίζουν αυτή η τάση να δέχεται τα πολιτικά πυρά όλων των άλλων τάσεων και όλων των άλλων κομμάτων της αστικής τάξης. Αυτό έκαναν στην πρώτη μάχη εναντίον των αυτοδυναμικών με την πρώτη κάθαρση. Αυτό έκαναν και αργότερα όταν έριξαν τον Μητσο-

τάκη και ανέβασαν τον Έβερτ στην ηγεσία της Ν.Δ. Αυτό κάνουν τώρα και στη δεύτερη μάχη εναντίον των αυτοδυναμικών του ΠΑΣΟΚ.

Η διαφορά με τη μάχη κατά της πρώτης αυτοδυναμικής τάσης, της τάσης δηλαδή των σοβινιστών του παλιού κέντρου με επικεφαλής τον Κουτσούγιωργα, βρίσκεται σε δύο σημεία.

Το ένα σημείο είναι ότι εκείνη η τάση ήταν πολύ πιο αδύναμη, γιατί δεν ήταν μια κατ' εξοχήν τάση του κομματικού μηχανισμού, αλλά είχε δύναμη κυρίως μέσα στο στρατό και την αστυνομία. Αντίθετα, σήμερα ο στόχος είναι το ΠΑΣΟΚ κυρίως του μηχανισμού,

το ΠΑΣΟΚ της νέας κρατικοκομματικής και συνδικαλιστικής νομενκλατούρας που έγινε αστική τάξη ακριβώς μέσα από το πέρασμά της στην κυβερνητική εξουσία. Βέβαια, αυτού του είδους η κομματική αυτοδυναμική τάση αποτελείται ουσιαστικά από δύο κυρίως εκφραστές, τον Τσοχατζόπουλο και τον Αρσένη, ενώ σημαντικός, αλλά όχι ακόμα σαφής ο' εμάς, είναι ο ρόλος του Λιβάνη (αυτός φαίνεται περισσότερο να είναι ο σύνδεσμος του ρεύματος των βουλευτών του παλιού κέντρου με τον κομματικό μηχανισμό).

Κύριος εχθρός των ρωσόδουλων είναι ο ισχυρότερος ομιλούχης

του κομματικού μηχανισμού του ΠΑΣΟΚ, που σαν τέτοιος είναι γραμματέας της Κ.Ε. του ΠΑΣΟΚ, ο Τσοχατζόπουλος. Η διαφορά του με τον Αρσένη βρίσκεται στο ότι εκφράζει λιγότερο το σοβινιστικό πνεύμα της στρατηγικής του "ορθόδοξου τόξου", το οποίο με πιο ολοκληρωμένο τρόπο πρωθεί ο Αρσένης. Γι' αυτό ο Τσοχατζόπουλος δέχεται και τα κύρια πυρά των ρωσόδουλων αυτή τη στιγμή, αν και η πτώση του θα προετοιμάσει και την πτώση του Αρσένη.

Η ισχύς λοιπόν του αυτοδυναμικού κομματικού ΠΑΣΟΚ είναι

συνέχεια στη σελ. 3

Η ΤΕΛΙΚΗ ΕΠΙΘΕΣΗ ΣΤΟ ΑΥΤΟΔΥΝΑΜΙΚΟ ΠΑΣΟΚ

συνέχεια από τη σελ. 1

αυτό που κάνει πιο δύσκολη την παρτίδα για τους ρωσόδουλους σε σχέση με την αντιαυτοδυναμική εκστρατεία του 1988-89.

Από την άλλη όμως μεριά σήμερα είναι πολύ πιο ισχυρό το γενικό πολιτικό μέτωπο των ρωσόδουλων. Τότε δεν υπήρχαν παρά δύο μόνο κόμματα ενάντια στην αντιαυτοδυναμική τάση του ΠΑΣΟΚ: Το ψευτοΚΚΕ και η Ν.Δ. Από αυτό μόνο το πρώτο είναι ρώσικο κόμμα. Η Ν.Δ. είχε στην ηγεσία της το δυτικόφιλο Μητσοτάκη.

Αντίθετα, τώρα χτυπάνε το αντιαυτοδυναμικό ΠΑΣΟΚ τέσσερα κόμματα (πέρα από τους ρωσόδουλους του ΠΑΣΟΚ). Τα τρία απ' αυτά είναι ρώσικα κόμματα. Πρόκειται για το ψευτοΚΚΕ, που είναι το συμπαγές στρατηγικό πρακτορείο του ρώσικου σοσιαλ-μπεριαλισμού, για το ΣΥΝ, που είναι προϊόν του εισοδισμού των ρωσόδουλων μέσα στο φιλευρωπαϊκό ιδεολογικό πολιτικό ρεύμα της αστικής τάξης, και για την ΠΟ.Α., με επικεφαλής έναν πράκτορα της Ρωσίας που είναι το πρώτο απόκτημα της Ρωσίας από τον κορμό του πιο σοβινιστικό κομματιού της παλιάς δεξιάς.

Το τέταρτο κόμμα είναι η κατ' εξοχήν έκφραση της αστικής τάξης, η Ν.Δ., που τώρα έχει όμως στην ηγεσία της ένα ρωσόφιλο σοβινιστή, ενώ οι δυτικόφιλοι γεμάτοι αυταπάτες, καιροσκόποι και δίχως στρατηγική περιμένουν ακίνητοι να ξαναπάρουν την ηγεσία.

Αυτή η προσόθηση της ρώσικης γραμμής σε όλη την επίσημη ηγεσία της πολιτικής ζωής δίνει έναν οικουμενικό χαρακτήρα στο κτύπημα των υπό καθαίρεση τάσεων και αξιοποιεί όλα τα διαθέσιμα πολιτικά μέσα. Σε συνδυασμό με τις εσωτερικές πιέσεις από τους ίδιους τους ρωσόδουλους και τα μέτωπα που αυτοί οργανώνουν μέσα στο ΠΑΣΟΚ, η πίεση στην αντιαυτοδυναμική τάση είναι ασφυκτική.

Και ο πιο ισχυρός κομματικός μηχανισμός σε μια τέτοια πίεση δεν μπορεί να αντισταθεί για πολύ, ιδιαίτερα όταν του λείπουν τα προπαγανδιστικά εργαλεία.

Αυτό που προσδιορίζει την ήττα των αντιαυτοδυναμικών του κομματικού μηχανισμού είναι η απώλεια κάθε ισχυρού πολιτικού οργάνου ανάμεσα στα ΜΜΕ. Αυτοί, ιδιαίτερα ο Τσοχατζόπουλος, δε διαθέτουν ούτε μια εφημερίδα, ούτε ένα κανάλι για να στηριχτούν: Η κομματική Εξόρμηση πρακτικά είναι νεκρή, ενώ, τυφλοί και ανήμποροι, έχασαν τελευταία και την Αυριανή, που πέρασε πρωτοπόρα στο αντιαυτοδυναμικό μπλοκ σε στενή σύμπλευση ειδικά με τους ρωσόδουλους.

Κάτω από αυτές τις εξαιρετικές περιστάσεις κεντάνει ο Παπανδρέου-Λαλιώτης μοιράζοντας ρόλους και αναλαμβάνοντας οι ίδιοι τους πιο καίριους.

ΠΩΣ ΜΟΙΡΑΖΟΝΤΑΙ ΟΙ ΡΟΛΟΙ

Ο Παπανδρέου, όπως πάντα, σταθερά δίπλα στο θύμα του, που το εμποδίζει να απαντήσει αποφασιστικά στα χτυπήματα, ενώ προκαλεί όσο περισσότερα μπορεί. Παραδίπλα, όπως πάντα, σε θέση κεντριστή ο Λαλιώτης, που παριστάνει τον παράγοντα της ισορροπίας, της εσωκομματικής ειρήνης, της χρυσής μέσης, της ενότητας κτλ. Στον ίδιο ρόλο ο δικός του, τώρα, Σκανδαλίδης.

Ακόμα παραπέρα, για να δίνουν χτυπήματα, στέκονται μετωπικά απέναντι στην υπό καθαίρεση τάση τσιράκια του Λαλιώτη σαν τον Τζουμάκα και το Μανίκα, ενώ πολλά δείχνουν ότι ο Αυγερινός είναι πράγματι ο άνθρωπος του Λαλιώτη μέσα στην υποτιθέμενη “σκληρή και ριζοσπαστική” αντιπολίτευση των τεσσάρων.

Από εκεί και πέρα όλα θα κριθούν από το πόσο πλατύ και αποφασιστικό θα είναι το μέτωπο που θα στήσουν οι ρωσόδουλοι αξιοποιώντας και οξύνοντας αδιάκοπα τους νομοτελειακούς πολιτικούς ανταγωνισμούς μέσα στα ηγετικά κλιμάκια του ΠΑΣΟΚ.

Οι Σημίτης, Βάσω Παπανδρέου, Πάγκαλος, Χαραλαμπίδης και Τσοβόλας δεν είναι ρωσόδουλοι, με την έννοια τουλάχιστον που είναι οι Παπανδρέου-Λαλιώτης.

Οι δύο πρώτοι είναι ευρωπαϊόφιλοι, με τη δεύτερη να είναι πνιγμένη ως το λαμπό στον αντιτουρκισμό, οι Πάγκαλος και Χαραλαμπίδης είναι Τουρκοφάγοι και ρωσόφιλοι “ορθόδοξοι”, ενώ ο Τσοβόλας έχει πάντα το στίλ του αντιδυτικού σοβινιστή-λαϊκιστή.

Αυτό που χαρακτηρίζει αυτό το επερόκλητο μέτωπο δεν είναι λοιπόν η συμμαχία πάνω σε μια πολιτική γραμμή. Είναι η αντιπαράθεσή του, “για κάθε δυνατή αιτία”, ενάντια στους αντιαυτοδυναμικούς. Αυτή η αιτία μπορεί να είναι από την ανάγκη να φτιαχτεί ένα νέο μικρό φέουδο μέσα στο κομματικό μηχανισμό, ως και πολιτικές διαφωνίες, προσωπικές αντιθέσεις και ότι άλλο μπορεί να γεννιέται σε ένα κόμμα που βρίσκεται σε παρακμή.

Ο γενικός, πάντως, χαρακτήρας αυτού του μετώπου είναι η ένωση των κάθε λογής δυσαρεστημένων ενάντια στον κυρίως κομματικό μηχανισμό. Γι' αυτό αυτή η “πολιτική εξέγερση” έχει το χαρακτήρα της “επανάστασης ενάντια στο κόμμα”.

Έτσι, όλα αυτά τα καθαρματάκια τα βουτηγμένα ως το λαμπό στις ίντριγκες, οι δίχως αρχές καρπαζοεισπράχτορες του Παπανδρέου παριστάνουν τους απογοητευμένους νεανίες διαγραμμένους κνίτες της δεκαετίας του '80 και διαμαρτύρονται για την έλλειψη εσωκομματικής δημοκρατίας, μιλάνε για ατομική αξιοπρέπεια, ζητούν ελευθερία κριτικής και θέλουν να αλλάξουν αυτό το σάπιο μηχανισμό της νομενικλατούρας που τόσο πιστά ως τα χθες υπηρέτησαν!

Αυτούς όλους τους αφήνει ο Παπανδρέου να βγαίνουν μπροστά και να χτυπάνε με δύναμη τους αυτοδυναμικούς και, βέβαια, και αυτόν τον ίδιο, ώστε να καθιερώνεται σαν προστάτης των δεύτερων υπεράνω πάσης υποψίας. Σε τέτοιες μάλιστα περιόδους ο Παπανδρέου επιτρέπει στον εαυτό του και την πιο μεγάλη ελευθερία στην ηθική εξαχρείωση, ώστε να παρασύρει γρηγορότερα στη βύθισή του και τους προστατευόμενούς του, που αισθάνονται με τη σειρά τους την ανάγκη να τον στηρίζουν.

Για παράδειγμα, στη διάρκεια της πρώτης κάθαρσης ο Παπανδρέου επέτρεψε στον εαυτό του να χωρίσει τη γυναίκα του και να παντρευτεί τη φιλόδοξη παλλακίδα του. Στη νέα κάθαρση της χτίζει ένα παλάτι. Έχουμε βέβαια ξαναγράψει ότι ο Παπανδρέου βυθίζεται εφοδιασμένος με φιάλη οξυγόνου, ενώ οι προστατευόμενοί του δεν προλαβαίνουν καν να κρατήσουν την αναπνοή τους.

“ΜΑΣΤΙΓΩΝΕΙ ΤΑ ΑΛΟΓΑ, ΦΡΕΝΑΡΕΙ ΤΗΝ ΑΝΑΣΑ”

Στην πραγματικότητα ο Παπανδρέου κάνει ότι μπορεί για να δυναμώσει το “αντικομματικό” μέτωπο. Η γενική του τακτική είναι “να μαστιγώνει τα άλογα και να φρενάρει την άμαξα”.

Το φρενάρισμα της άμαξας συνίσταται στο να μην αφήνει τους αυτοδυναμικούς να απαντήσουν στις επιθέσεις, ιδιαίτερα δεν τους αφήνει να απαντήσουν πολιτικά, δηλαδή στην ουσία των καταγγελιών. Δεν τους επιτρέπει να κάνουν ένα πολιτικό αντικίνημα ενάντια στους αμφισβητίες, ακριβώς για να μη διασπαστεί το δίχως ραχοκοκαλιά αντικομματικό μέτωπο και, κυρίως, για να μην αποκτήσει πολιτική οντότητα το αυτιδυναμικό μέτωπο που δέχεται την επίθεση.

Είναι χαρακτηριστικός ο τρόπος με τον οποίο απάντησε το Εκτελεστικό Γραφείο του ΠΑΣΟΚ στην κορυφαία πολιτική επίθεση που μέχρι τα τώρα εκσφενδονίστηκε ενάντια στους αυτοδυναμικούς από τον πιο ακραίο αμφισβητία, που είναι ο νάρκισσος Πάγκαλος. Αυτή η νέα επίθεση είχε τη ρίζα της στο γεγονός ότι μέχρι τα τώρα ο Πάγκαλος και οι “4” δεν είχαν ποτέ πάρει πολιτική απάντηση από το Ε.Κ., που όλο επιφυλασσόταν να “θυμώσει περισσότερο από κάποια άλλη στιγμή”.

Έτσι, την Παρασκευή στις 10 του Μάρτη ο Πάγκαλος, γενναίος εκ του ασφαλούς, έφτασε στην ωμή πρόκληση και δήλωσε ότι στη Χαριλάου Τρικούπη «με επικεφαλής τον Τσοχατζόπουλο έχουμε έναν αδίστακτο μηχανισμό καιροσκόπων, αριθμητών και ανθρώπων που επιδιώκουν διασυνδέσεις με διάφορα συμφέροντα και που προσπαθούν να ανατρέψουν τελείως την εσωκομματική δημοκρατία» (Καθημερινή, 11.3.94).

Μαζί μ' αυτό που ήταν το ζουμί έβαλε και την απαραίτητη αόρι-

στη πολιτική κριτική για την “ανυπαρξία εξωτερικής πολιτικής”, ζήτησε οργανωτικά κοιφύιες αλλαγές στην κυβέρνηση στη βάση του ότι δε λειτουργεί αποδοτικά ο Παπανδρέου σαν πρωθυπουργός και ζήτησε λιγότερα υπουργεία, για να είναι ευέλικτη η κυβέρνηση. Και για να θολώσει τα νερά είπε και δύο λόγια για το Λαλιώτη και τα μεγάλα έργα.

Ποια ήταν η απάντηση σε όλα αυτά;

Ήταν μια απάντηση του Ε. Γραφείου του ΠΑΣΟΚ, που διαφημίστηκε σαν ιστορική, μετά από τρεις μέρες, και η οποία δεν απομόνωνε τον Πάγκαλο, αλλά αναφερόταν και στη Β. Παπανδρέου και στον Τσοβόλα καταγγέλλοντας «ορισμένα επόνυμα στελέχη που συστηματικά διασύρουν και ευτελίζουν τους κορυφαίους θεσμούς της κυβέρνησης και του

ΟΙ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΕΙΣ ΤΟΥ ΣΚΑΡΑΜΑΓΚΑ ΠΑΡΙΣΤΑΝΟΥΝ ΤΟΥΣ ΣΩΤΗΡΕΣ ΤΟΥ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Είχαμε γράψει στο προηγούμενο φύλλο πως το πραγματικό ερώτημα για το μέλλον των ναυπηγείων του Σκαραμαγκά, αλλά και γενικότερα για τη ναυπηγική βιομηχανία της χώρας, είναι: Εκσυγχρονισμός και ανάπτυξη ή κλείσιμο. Αυτό το ερώτημα μπαίνει με ιδιαίτερη ένταση σε μια περίοδο όπου παρουσιάζεται μια σημαντική αύξηση των παραγγελιών για ναυπήγηση νέων πλοίων τόσο παγκόσμια όσο και στις χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Το 1993 σε παγκόσμιο επίπεδο οι νέες παραγγελίες στο τέλος του έτους σημειώσαν αύξηση της τάξης του 64,7% σε σύγκριση με το 1992, ενώ οι εκτιμήσεις όλων των οικονομικών παρατηρητών είναι πως βρισκόμαστε στην αρχή μιας σημαντικής μεταστροφής της παγκόσμιας αγοράς στη ναυπήγηση νέων πλοίων, εκτίμηση που βγαίνει από τους εξής τρεις παράγοντες: α) τη γηραιότητα του διεθνούς στόλου, β) τις νέες απαιτήσεις δύον αφορά την ασφάλεια και το περιβάλλον και γ) την αναμενόμενη αύξηση του διεθνούς εμπορίου σαν επακόλουθο της συμφωνίας GATT.

Σ' αυτή λοιπόν την περίοδο οι ρωσόδουλοι σαμποταριστές μέσα στην κυβέρνηση και το κράτος, καθώς και το ψευτοΚΚΕ με το Λαλιωτικό ΠΑΣΟΚ σαν υποτιθέμενο εργατικό κίνημα, ρίχνουν τη γραμμή, όπως είδαμε στο προηγούμενο άρθρο, "ούτε μια μετοχή στους ιδιώτες" και προσπαθούν μέσα από τη συμμαχία με τους σοβινιστές κρατικοκαπιταλιστές να εμποδίσουν την ιδιωτικοποίηση του ναυπηγείου Σκαραμαγκά.

Στο βάθος η γραμμή τους είναι να εμποδίσουν την ελληνική ναυπηγική βιομηχανία να μπει ανταγωνιστικά στη νέα αυτή φάση της μεγάλης ανόδου των παγκόσμιων παραγγελιών στην κατασκευή.

Ανάπτυξη όμως στη ναυπηγική βιομηχανία σημαίνει ουσιαστικά ένα πράγμα: κατασκευή.

Οι ρωσόδουλοι σαμποταριστές χτυπάνε στο κέντρο, στο νεύρο της ναυπηγικής βιομηχανίας. Τα πυρά τους συγκεντρώνονται εκεί ακριβώς που μέσα από την ιδιωτικοποίηση το εφοπλιστικό κεφάλαιο, για τα δικά του οφέλη, προσπαθεί να μπει σ' αυτή την αγορά:

- Χτύπημα στον Περατικό τη στιγμή που προσπαθεί μέσα από μια γιγάντια επένδυση να μπει στην κατασκευή τόσο με τα ναυπηγεία της Ελευσίνας όσο και με την πρόθεσή του για αγορά του κατασκευαστικού τομέα του Σκαραμαγκά.

- Εμπόδισμα με κάθε τρόπο της ιδιωτικοποίησης του Σκαραμαγκά.

- Συμφωνία με την ιδιωτικοποίηση της Σύρου και της ΝΑΥΣΙ, ακριβώς γιατί εδώ τα δύο ναυπηγεία τα αγόρασαν δύο δικοί τους άνθρωποι: Ο Ταβουλάρης της ΠΟΛ.Α. στη Σύρα, άνθρωπος του

ρώσικου ιμπεριαλισμού που προορίζει το ναυπηγείο για τις ανάγκες του ρώσικου στόλου, και ο Καλογερίδης στη ΝΑΥΣΙ, υποψήφιος δημοτικός σύμβουλος του ψευτοΚΚΕ στο Κερατσίνι, που μέσα απ' αυτό το ναυπηγείο ελέγχει όλη την επισκευαστική ζώνη του Περάματος. Δηλαδή και τα δύο αυτά ναυπηγεία κρατήθηκαν μακριά από την κατασκευή.

Αυτό είναι το σχέδιο και η δράση των ρωσόδουλων σαμποταριστών. Το ωραίο όμως σ' αυτή την υπόθεση είναι πως, ενώ αυτοί είναι η κύρια δύναμη που προωθούν με κάθε τρόπο τη διάλυση της ναυπηγικής βιομηχανίας του τόπου, στην προπαγάνδα τους από το πρώι μέχρι το βράδυ κατηγορούν την Ευρωπαϊκή Ένωση σαν τη δύναμη που επιδιώκει τη διάλυση της ναυπηγικής βιομηχανίας.

Ας δούμε λοιπόν κατά πόσο η θέση αυτή έχει σχέση με την πραγματικότητα.

Ε.Ε. ΚΑΙ ΝΑΥΠΗΓΙΚΑ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ

Οι ρωσόδουλοι σαμποταριστές ξεσηκώνουν θόρυβο με την περιβότη 7η κοινοτική οδηγία. Η οδηγία αυτή, λένε, είναι που κλείνει τη ναυπηγική βιομηχανία, γιατί δεν επιτρέπει τις κρατικές επιδοτήσεις στα ελληνικά ναυπηγεία. Και αυτό, όπως λένε, γίνεται προς όφελος των ευρωπαϊκών ναυπηγείων.

'Όλο αυτό είναι ένα αισχρό ψέμα.

Κατ' αρχήν τα ευρωπαϊκά ναυπηγεία δεν κινδυνεύουν στον ανταγωνισμό από τα ελληνικά ναυπηγεία, ακριβώς γιατί η δραστηριότητα των ναυπηγείων μας στην κατασκευή, που είναι η βασική δραστηριότητα, είναι σχεδόν μηδαμινή.

Για παράδειγμα, στο τέλος του 1993 σ' ένα σύνολο μεριδίου παγκοσμίου αγοράς **20,9%** για τις χώρες της Ε.Ε. το μερίδιο της χώρας μας ήταν **0,1%**.

Στην πραγματικότητα ο σκληρός ανταγωνισμός βρίσκεται συνολικά ανάμεσα στις ναυπηγικές χώρες της Ευρώπης, από τη μια, και τις χώρες της Ανατολής, Κορέα και Ιαπωνία, από την άλλη. Τελευταία μπαίνουν στο παιχνίδι και οι χώρες της Ανατολικής Ευρώπης, ιδιαίτερα η Ουκρανία.

Όλα τα μέτρα της ΕΟΚ είχαν και έχουν να κάνουν ακριβώς μ' αυτόν τον ανταγωνισμό. Μετά τη μεγάλη κρίση στην του 1980-85 ευρωπαϊκή ναυπηγική βιομηχανία η ΕΟΚ το 1985 και το 1986 με την 5η και 6η κοινοτική οδηγία πέρασε σε τεράστιες άμεσες και έμμεσες κρατικές ενισχύσεις στις ναυπηγικές χώρες της Ευρώπης, για να τις κρατήσει στον ανταγωνισμό με την Ανατολή.

Τα γερμανικά, ιταλικά, δανέζικα, ισπανικά, πορτογαλικά ναυπηγεία μέσα στα πλαίσια της 6ης κοινοτικής οδηγίας προχώρησαν σε τεράστια προγράμματα εκσυγχρονισμού και ετοιμάστηκαν ση-

μαντικά για τις νέες μορφές ανταγωνισμού.

Είναι χαρακτηριστικά τα παρακάτω επίσημα στοιχεία που έδωσε στη δημοσιότητα η Lloyd's Maritime Information Services.

Σύμφωνα μ' αυτά, η **Δανία**, που το 1976 σε φουλ παραγωγή κατείχε το 2,5% ως μερίδιο της παγκόσμιας αγοράς, έφτασε στο τέλος του 1993 σε ποσοστό 2,9%.

Η **Γερμανία** από 6,6% το 1976 σε 6,9% στο τέλος του 1993.

Η **Ιταλία** από 1,6% το 1976 σε 4,0% στο τέλος του 1993.

Η **Πορτογαλία** από 0,2% το 1976 σε 0,5% στο τέλος του 1993.

Η **Ισπανία** από 3,3% το 1976 σε 2,9% στο τέλος του 1993.

Βλέπουμε δηλαδή πως μέσα από τα επιδοτούμενα προγράμματα εκσυγχρονισμού η ναυπηγική βιομηχανία των ευρωπαϊκών ναυπηγικών χωρών ξεπέρασε την κρίση του 1980-85 και επανήλθε η ακόμα και ξεπέρασε τη μεγάλη δραστηριότητα του 1976.

Στη χώρα μας τι έγινε;

Η 5η και η 6η κοινοτική οδηγία, με βασική ευθύνη της κυβέρνησης Παπανδρέου, δεν εφαρμόστηκαν ποτέ!

Ο ρωσόδουλος προβοκάτορας "κρατικοποιεί" το 1985 τα ναυπηγεία Σκαραμαγκά και από τότε δουλεύει με σχέδιο για τη διάλυσή τους.

Πρώτος μεγάλος σταθμός αυτής της διάλυσης ήταν να κρατήσει τα ναυπηγεία έξω από τα μεγάλα προγράμματα εκσυγχρονισμού της ΕΟΚ.

Είναι εδώ χαρακτηριστικό πως η 6η οδηγία, ενώ επικυρώθηκε μόλις το Φλεβάρη του 1990 (!) στη Βουλή, ποτέ δεν ενεργοποιήθηκε. Ο σχετικός νόμος για τις επιδοτήσεις απαιτούσε για να ενεργοποιηθεί μια σειρά άλλων υπουργικών αποφάσεων και νομοθετικών διαταγμάτων, που ποτέ δεν εκδόθηκαν!

Μετά λοιπόν τις γενναίες επιχορηγήσεις και τα προγράμματα εκσυγχρονισμού, προϊόντα της 5ης και 6ης κοινοτικής οδηγίας, το 1991 η ΕΟΚ εκδίδει την 7η οδηγία.

Η οδηγία αυτή έρχεται στη νέα

αυτή φάση να μειώσει τις επιδοτήσεις -επιτρέπει επιδότηση μέχρι ύψους 20% της τιμής του συμβολαίου ναυπήγησης-, για να περιορίσει πλέον τον ανταγωνισμό ανάμεσα τώρα στις ευρωπαϊκές ναυπηγείων στα πλαίσια συστηματικού και συγκεκριμένου προγράμματος αναδιάρθρωσης που συνδέεται με την εκποίηση των ναυπηγείων».

Βάζει λοιπόν σαν προπέτασμα τους νομικούς κανόνες της Ε.Ε., προσδοκώντας τον όποιον εκσυγχρονισμό του ναυπηγείου αποκλειστικά από τους όρους των υπουργικών αποφάσεων στην εφαρμογή της οικονομικής αναδιάρθρωσης των ναυπηγείων στα πλαίσια συστηματικού και συγκεκριμένου προγράμματος αναδιάρθρωσης που συνδέεται με την εκποίηση των ναυπηγείων».

Βέβαια λοιπόν σαν προπέτασμα της οικονομικής αναδιάρθρωσης της Ε.Ε. προσδοκώντας τον όποιον εκσυγχρονισμό του ναυπηγείου αποκλειστικά από τους όρους των υπουργικών αποφάσεων στην εφαρμογή της οικονομικής αναδιάρθρωσης των ναυπηγείων στα πλαίσια συστηματικού και συγκεκριμένου προγράμματος αναδιάρθρωσης που συνδέεται με την εκποίηση των ναυπηγείων».

Έτσι όμως δεν μπορεί να νικήσει τους ρωσόδουλους σαμποταριστές. Γιατί από τη μια τους δίνει

Ο ΤΣΑΡΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΑΝΑΤΟΛΙΚΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΟ 18ο ΑΙΩΝΑ

Η "ΔΙΑΘΗΚΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΠΕΤΡΟΥ"

Ένας από τους πιο βαθιά ριζωμένους "εθνικοπατριωτικούς" θρύλους, που έχουν αποκτήσει τη σταθερότητα πρόληψης, είναι ο μύθος της "κοσμοελευθερώτριας" Ρωσίας, που απάλλαξε δήθεν τους βαλκανικούς λαούς από το τουρκικό ζυγό και τους οδήγησε στην ανεξαρτησία. Οι χειρότεροι διαστρεβλωτές του μαρξισμού ισχυρίζονται ότι η τσαρική Ρωσία, παρά την αντιδραστικότητα του εσωτερικού της καθεστώτος, έπαιξε αντικειμενικά θετικό, προοδευτικό ρόλο στο ανατολικό ζήτημα, και επικαλούνται μάλιστα το κύρος του Μαρξ και του Ένγκελς! Ποια ήταν όμως η πραγματική γνώμη των θεμελιωτών του επιστημονικού σοσιαλισμού για το ζήτημα αυτό ας αφήσουμε καλύτερα να μας το πουν οι ίδιοι. Ο Ένγκελς, για παράδειγμα, έγραψε την εποχή ακριβώς της ανατολικής κρίσης του 1853:

«Η Ρωσία είναι πέρα από κάθε αμφιβολία κατακτητικό έθνος και ήταν τέτοιο έναν αιώνα ολόκληρο πριν το μεγάλο κίνημα του 1789 ξυπνήσει την έντονη ενεργητικότητα ενός τρομερού ανταγωνιστή. Εννοούμε την ευρωπαϊκή επανάσταση, την εκρηκτική δύναμη των δημοκρατικών ιδεών και τη φυσική δίψα του ανθρώπου για ελευθερία. Από την εποχή αυτή και μετά, στην πραγματικότητα δεν υπήρξαν παρά δύο μόνο δυνάμεις στην ευρωπαϊκή ήπειρο -η Ρωσία με την απολυταρχία και η Επανάσταση με τη δημοκρατία».

Ποια ήταν λοιπόν η ρωσική πολιτική στο ανατολικό ζήτημα; Η εξωτερική πολιτική της τσαρικής Ρωσίας, ότι και αν λένε οι διαστρεβλωτές του μαρξισμού, καθορίζοταν απαρέγκλιτα από τη φύση του κοινωνικού καθεστώτος της, ενός καθεστώτος που το σύνολο των χαρακτηριστικών του, με βάση και τα οικονομικά και τα πολιτικά και τα εθιμικά και κοινωνιολογικά γνωρίσματα, έδινε, σύμφωνα με τη Ρ. Λούξεμπουργκ, την έννοια του **ασιατικού δεσποτισμού**. Ο αχαλίνωτος επεκτατισμός που ενυπάρχει στο καθεστώς αυτό της "ανατολικής βαρβαρότητας" εξωτερικεύονταν, στην ιδιαίτερη περίπτωση της τσαρικής Ρωσίας, με την ακατάσχετη τάση εξόδου στις ανοιχτές θάλασσες. Στις προσβάσεις του "βόρειου θαλασσινού δρόμου" αυτή η γιγάντια τάση επέκτασης, που μπροστά της η δύναμη διαστολής των αερίων έμοιαζε με παιχνιδάκι, δημιούργησε το **βαλτικό ζήτημα**, ενώ στις θερμές θάλασσες της "ελληνικής μεσημβρίας" προκάλεσε μια ακόμα πιο χρόνια περιπλοκή -το "αιώνιο" **ανατολικό ζήτημα**. Γιατί η έξοδος της Ρωσίας στη Βαλτική, που ήταν κάποτε "σουηδική λίμνη", απαιτούσε τη συντριβή της Σουηδίας, ενώ η κάθοδος του ρωσικού κολοσσού στο Αιγαίο προϋπόθετε τη διάλυση της Τουρκίας. Έτσι το βαλτικό και το ανατολικό ζήτημα ήταν τόσο αλληλένδετα, ώστε ο πρώτος τοάρος που νίκησε τους Σουηδούς στο βόρειο πόλεμο κι άνοιξε για τη χώρα του ένα "παράθυρο προς τη Δύση", ιδρύοντας στο μυχό του Φιννικού κόλπου την πόλη που πήρε το όνομά του, ήταν ο ίδιος που ταυτόχρονα σχεδόν αναγορεύτηκε "Πέτρος Πρώτος Ρωσο-Γραικών Αυτοκράτωρ" και κάλεσε τους ραγιάδες της οικονομικής αυτοκρατορίας κάτω από τις σημαίες του:

«Έγώ σας κράζω εις το ασκέρι μου και εις το μεγάλο τάμπουρό μου και εσείς να φέρετε και πιστούς σας φίλους... Με τη δύναμιν του σπαθιού μου να εύρητε ησυχίαν και να γλιτώσετε από τους Τούρκους... Και ότι τιμήν σας έκαμαν οι μεγάλοι αυθεντάδες και μεγάλοι αγάδες και εγώ παρόμοια θέλω σας την κάμνω... Δια την λύτρωσίν σας εμπαίνω εις τα βάσανα, και θέλω να με βοηθήσετε, και μετά ταύτα θέλει σας δώσει ο Θεός το πόσα καλό, και θέλετε εύρει εκ μέρους μου τιμήν και ευσπλαχνία».

Από την ίδια εποχή περίπου χρονολογούνται και οι σκοτεινές προφητείες του Αγαθάγγελου για το **Μόσκοβο** και το "ξανθόν γένος", που χαλκεύθηκαν στη Ρωσία και, όπως όλες οι προφητείες, είναι μεταγενέστερες από τα γεγονότα που υποτίθεται ότι προβλέπουν. Γιατί η ανάμιξη της Ρωσίας στο ανατολικό ζήτημα χρονολογείται από την εποχή που η Ρωσία άρχισε να επεμβαίνει άμεσα στις υποθέσεις της Ανατολής. Πολλοί ιστορικοί

βέβαια ανάγουν το ανατολικό ζήτημα, σαν ζήτημα διείσδυσης του δυτικού πολιτισμού στην Ανατολή, ως τις Σταυροφορίες ή και ακόμα πιο πίσω, ως το Σχίσμα των Εκκλησιών. Άλλα το ανατολικό ζήτημα, σαν ειδικό ζήτημα της κληρονομιάς του "Μεγάλου Ασθενούς του Βοσπόρου", χρονολογείται από τότε που η ήττα των Τούρκων στη Βιέννη το 1683 επιβεβαίωσε τη βαθιά παρακμή της οικονομικής αυτοκρατορίας, που είχε αρχίσει στην πραγματικότητα τουλάχιστον έναν αιώνα πριν. Από τη στιγμή εκείνη η οικονομική επέ-

Με την ευκαιρία της γιορτής της 25ης Μαρτίου δημοσιεύουμε μια σειρά άρθρων του συνεργάτη μας ιστορικού Λύσανδρου Παπανικολάου για το ρόλο της τσαρικής Ρωσίας στην ελληνική επανάσταση

κταση ανακόπηκε για πάντα και οι Τούρκοι πέρασαν στην άμυνα για τη διατήρηση των κεκτημένων ή, το πολύ, στον αγώνα για την ανάκτηση των χαμένων εδαφών. Μόλις έλειψε όμως ο τουρκικός κίνδυνος, μια ακόμα σοβαρότερη απειλή για όλη την ευρωπαϊκή εξέλιξη ανάτειλε βορειότερα: η τσαρική Ρωσία. Και η απειλή που αντιπροσώπευε για την Ευρώπη ο τσαρισμός συνδεόταν απευθείας με τις κατακτητικές βλέψεις του σε βάρος ίσα-ίσα της εξασθενημένης Τουρκίας! Ο Μαρξ πάντως σε μια βαρυσήμαντη παράγραφο από ένα άρθρο του το 1853, που κρίνουμε σκόπιμο να την παραθέσουμε ολόκληρη "προς γνώσιν και συμμόρφωσιν" των κάθε λογής πλαστογράφων του μαρξισμού, ανάγει τις βλέψεις αυτές ως την εποχή του αρχαίου ρωσικού κράτους του Κιέβου:

«Οι πολιτικοί συνηθίζουν ν' αναφέρονται στη διαθήκη του Πέτρου του Α' για να δείξουν ποια είναι η παραδοσιακή πολιτική της Ρωσίας γενικά, και μάλιστα σε σχέση με τις βλέψεις της πάνω στην Κωνσταντινούπολη. Θα μπορούσαν ν' ανατρέξουν ακόμη πιο πίσω. Περισσότερο από οκτώ αιώνες πριν, ο Σβιατοσλάβος, ο τότε ακόμα ειδωλολάτρης μεγάλος δούκας της Ρωσίας, διακήρυξε σε μια συνάθροιση των Βογιάρων του ότι "όχι μονάχα η Βουλγαρία, αλλά και η ευρωπαϊκή ελληνική αυτοκρατορία, μαζί με τη Βοημία και την Ουγγαρία, θα 'πρεπε να περάσουν στη ρωσική κυριαρχία'". Ο Σβιατοσλάβος κατάκτησε τη Σιλίστρια και απείλησε την Κωνσταντινούπολη 968, όπως έκανε κι ο Νικόλαος στα 1828. Λίγο μετά την ίδρυση της ρωσικής αυτοκρατορίας η δυναστεία των Ρούρικ μετέφερε την πρωτεύουσά της από το Νόβγκοροντ στο Κίεβο, για να βρίσκεται κοντύτερα στο Βυζάντιο. Στον ενδέκατο αιώνα το Κίεβο μιμούνταν σε όλα το Βυζάντιο κι ονομάζόταν "η δεύτερη Κωνσταντινούπολη", πράγμα που εξέφραζε τις μόνιμες βλέψεις της Ρωσίας. Η θρησκεία και ο πολιτισμός της Ρωσίας είναι βυζαντινής προέλευσης κι έτσι η πρόθεσή της να υποτάξει τη βυζαντινή αυτοκρατορία, που τότε βρισκόταν στην ίδια παρακμή όσο σήμερα η οικονομική, ήταν ακόμα φυσικότερη από την πρόθεση των Γερμανών αυτοκρατόρων να κατακτήσουν τη Ρώμη και την Ιταλία. Όστε η ενότητα των αντικειμενικών σκοπών της ρωσικής πολιτικής είναι δεδομένη από το ιστορικό της παρελθόν, από τις γεωγραφικές της προϋποθέσεις κι από την ανάγκη της ν' αποκτήσει ανοιχτά λιμάνια στο Αρχιπέλαγος και στη Βαλτική θάλασσα, αν θέλει να διατηρήσει την υπεροχή της Ευρώπη. Άλλα ο παραδοσιακός τρόπος, με τον οποίο η Ρωσία επιδιώκει αυτούς τους αντικειμενικούς σκοπούς κάθε άλλο παρά αξίζει το φόρο θαυμασμού που του αποτίουν οι Ευρωπαίοι πολιτικοί. Αν η επιτυχία της κληρονομικής πολιτικής αποδείχνει την αδυναμία των Δυτικών Δυνάμεων, η προσκόλληση της πολιτικής της σ' ένα στερεότυπο τρόπο αποδείχνει την εσώτερη βαρβαρότητα της ίδιας της Ρωσίας».

Αυτό έγινε για πρώτη φορά στο ρωσοτουρκικό πόλεμο που ζέσπασε τον Οκτώβρη του 1768. «Ρωσικά στρατεύματα -συνεχίζει ο Σάθας- εισβαλόντα εις την Πολωνία, εναντίον του δικαίου και των συνθηκών, επίεζον το ευγενές πλην δύσμοιρον τούτο έθνος. Ο δε σουλτάνος Μουσταφάς, διεγειρόμενος υπό της Γαλλίας, ηθέλησεν ίνα προστατεύση τους καταδυναστευόμενους γείτονας αυτού, πλην μη εισακούσθεις απεφάσισεν ίνα διά των όπλων καταστήση σεβαστάς τας συνθήκας». Όταν λοιπόν οι Τούρκοι απώθησαν τους Ρώσους από τη Μολδαβία, το γεγονός αυτό, καθώς παρατηρεί ο Σάθας, «μεγάλως κατετάραξε το ανακτοβούλιον της Πετρουπόλεως, το οποίον ως μόνην και συντελεστικήν των νικητών περίσπασιν θεωρήσαν την ελληνικήν επανάστασιν ομοφώνως πλέον ειργάσθη προς επίσπευσιν αυτής». Μ' άλλα λόγια, η Ρωσία χρησιμοποίησε το ελληνικό κίνημα για να διευκο-

ριαρχία δηλαδή σ' όλο το μήκος του αρχαίου υδάτινου δρόμου "από Βαράγγων προς Έλληνας", από τη Βαλτική, μ' άλλα λόγια, διαμέσου των μεγάλων λιμνών και των πλωτών ποταμών της ανατολικής Ευρώπης, ως το Αιγαίο- ήταν κάθε άλλο παρά φανταστικό, κι αυτό θα καθόριζε ουσιαστικά την ανατολική πολιτική της τσαρικής Ρωσίας τους επόμενους δύο αιώνες. Όπως διαπιστώνει ο Κ. Παπαρρηγόπουλος, ο "κορυφαίος των εν Ελλάδι πανσλαβιστών", όπως τον κατηγορούσαν οι φιλοδυτικοί, «είναι

Ο ΤΣΑΡΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΑΝΑΤΟΛΙΚΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΟ 18ο ΑΙΩΝΑ

συνέχεια από τη σελ. 5

λύνει το διαμελισμό της άτυχης Πολωνίας, που προσπαθούσε να τον εμποδίσει η Τουρκία.

Στην ανέντιμη αυτή επιχείρηση ο τσαρισμός είχε την έμμεση υποστήριξη της Αγγλίας, που ανταγωνίζοταν τότε τη Γαλλία για την κυριαρχία στις Ινδίες και πήγαινε να υποσκάψει τη γαλλική επιροή στο Λεβάντε (Ανατολή). Για τον ίδιο λόγο και η ξεπεσμένη Βενετία, που ο γαλλικός ανταγωνισμός κυρίως την είχε εκτοπίσει από την ανατολική Μεσόγειο, ευνόησε διακριτικά το μοσχοβίτικο σχέδιο να μετατραπεί η Πελοπόννησος με τα γύρω νησιά σε ρωσικό κυβερνείο, που θα το διοικούσε μια γερουσία εξαρτημένη από την αυλή της Πετρούπολης. «Ο δε προς την Ρωσίαν ενθουσιασμός των εν Ενετία Ελλήνων -σημειώνει ο Σάθας- είχε προβή μέχρι της απαισίας ευχής, ίνα ίδωσι το τουρκοκρατούμενον γένος εκρωσσιζόμενον». «Η ίδια της απελευθερώσεως της Ελλάδος -λέει ο ίδιος- μετεβλήθη εις ιδέαν επιβούλου κατακτήσεως».

Είναι αλήθεια ότι το επίβουλο σχέδιο κατάκτησης της Οθωμανικής αυτοκρατορίας δεν ευδώθηκε. Όπως αναφέρει ένας άλλος ιστοριογάφος της εποχής, ο πρωτοσύγκελος Α. Φραντζής, «η Σοφωτάτη Αυτοκρατόρισσα πασών των Ρωσιών Μεγάλη Αικατερίνη η Β' άμα ότε επέμψεν εις την Πελοπόννησον την, περί ης ο λόγος, Ρωσικήν θαλάσσιον μοίραν, διωργανίσθη αποστασία εντός του Ρωσικού Κράτους παρά τίνος Μπογατζόφ (ίδε ιστορίαν του Κ. Μ. Κούμα) [εννοεί το μεγάλο αγροτικό πόλεμο του Πουγκατσόφ] ταυτοχρόνως δε μία άλλη Ευρωπαϊκή δύναμις [εννοεί τη Γαλλία] εφάνη εναντιούμενη εις τους υπέρ Ελλήνων αγαθούς σκοπούς της Μεγάλης Αικατερίνης, ώστε τα δύο τούτα κυρίως αίτια ωδήγησαν την Αυτοκρατορίσσαν να παύσῃ τα περαιτέρω». Μα κι οι ίδιοι οι Έλληνες έδειξαν απροθυμία να ανταλάξουν τη σουλτανική κυριαρχία με την κοζάκικη δίνοντας όρκο πίστης στην τσαρίνα και υπακοής στον ευνοούμενό της κόμη Α. Ορλόφ, που προορίζόταν για ηγεμόνας τους. Στον αδελφό του τελευταίου, το Θ. Ορλόφ, ο μανιάτης οπλαρχηγός Ι. Μαυρομιχάλης δήλωσε περήφανα: «Και αν είχες υπό τας διαταγάς σου όλους τους στρατούς της αυτοκρατορίσσης σου, δούλος πάντοτε θα ήσαι, ενώ εγώ είμαι αρχηγός ελευθέρου λαού. Εάν δε η τύχη με καταστήσῃ τον έσχατον των ανθρώπων, πάλιν η κεφαλή μου θα αξίζῃ περισσότερον από την εδικήν σου».

Ωστόσο η Αικατερίνη πέτυχε να προκαλέσει αντιπερισπασμό στην Τουρκία, «να την ζαλίσῃ, να ρίψῃ την προσοχήν της εις την Πελοπόννησον και εις τας νήσους του Αιγαίου Πελάγους», όπως γράφει στα απομνημονεύματά του ο Κανέλος Δεληγιάννης, «να εμπορέστη να επιφέρη μίαν ταραχήν, να πέσῃ η προσοχή του Σουλτάνου εις αυτήν». Έτσι βρήκε τον καιρό να ακρωτηριάσει με την ησυχία της την Πολωνία και να βάλει στο χέρι την Κριμαία και την Ταυρίδα. Πραγματικά, με τη συνθήκη ειρήνης του Κιουτσούκ Καϊναρτζή το υποτελές στο σουλτάνο ταταρικό χανάτο της Κριμαίας κηρύχτηκε “ανεξάρτητο”, για να προσαρτηθεί ύστερα από λίγο... στη Ρωσία! Πολλά χρόνια αργότερα, το 1823, ο μεγάλος ποιητής και φιλέλληνας λόρδος Μπάυρον θα υπενθύμιζε στον Α. Μαυροκορδάτο την τύχη της Κριμαίας σαν “παράδειγμα προς αποφυγήν” για την επαναστατημένη Ελλάδα.

Στο μεταξύ, καταστρατηγώντας τους όρους της συνθήκης του Κιουτσούκ Καϊναρτζή, η Ρωσία διεκδικούσε ένα είδος συγκυριαρχίας στις κτήσεις του σουλτάνου, επιβάλλοντας την προστασία της στους πολυάριθμους ορθόδοξους χριστιανούς της Ανατολής, κατά το παράδειγμα της προστασίας των ολιγάριθμων καθολικών από τη Γαλλία. Με παρόμοιο τρόπο χρησιμοποίησε η Ρωσία το ζήτημα της προστασίας των “διυστάμενων”, δηλαδή των ορθόδοξων (και των προτεσταντών από την Πρωσία), για να αποσυνθέσει την καθολική Πολωνία. Κατά τ' άλλα, βέβαια, ισχνεί απόλυτα η διαπίστωση του Μαρξ σ' ένα από τα περίφημα άρθρα του για το λόρδο Πάλμερστον: «Παραδοσιακή πολιτική της Ρωσίας ήταν να εξωθεί τους Έλληνες στην εξέγερση και στη συνέχεια να τους εγκαταλείπει στην εκδίκηση του σουλτάνου».

Και όμως, στον επιθετικό αυτό πόλεμο η αυτοκρά-

τειρα της Ρωσίας είχε την επιδοκιμασία επιπόλαιων και αφελών διαφωτιστών, όπως ο γηραιός προστατευόμενός της, ο Βολταίρος, που την παρακινούσε: «Κτυπήσατε τους Τούρκους εν ονόματι του Θεού και εις το πείσμα του εν Πολωνίᾳ Εξάρχου του Πάπα, όστις διάκειται προς αυτούς τοσούτον φιλικώς, θριαμβεύσατε συγχρόνως κατά του αγίου Πατρός και κατά του Μουφτή: θα είναι λαμπρόν θέαμα να ίδη τις δύο αυτοκράτειρας [την Αικατερίνη της Ρωσίας και τη Μαρία-Τερέζα της Αυστρίας] συρούσας από των ώτων εις την Ασίαν τον Μουσταφάν». Γιατί από τότε κιόλας, όπως θα υπογράμμιζε το 1889-1890 στο μεγάλο άρθρο του για την “Εξωτερική πολιτική του ρωσικού τσαρισμού” ο Ένγκελς, οι «φιλελεύθεροι ήλιθιοι όλης της Ευρώπης», που στιγμάτιζε ο συγγραφέας του “Κεφαλαίου”, πρόσφεραν τις υπηρεσίες τους στην “κοσμοαπελευθερώτρια Ρωσία».

ΤΟ «ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΣΧΕΔΙΟ» ΤΗΣ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ

Στον επόμενο ρωσοτουρκικό πόλεμο, που τον προκάλεσε άμεσα η πραξικοπηματική προσάρτηση της Κριμαίας το 1783 στη Ρωσία, οι κοντόφθαλμες υποδείξεις του Βολταίρου τέθηκαν σε εφαρμογή. Γιατί αυτή τη φορά η Αικατερίνη Β' φρόντισε πραγματικά να εξασφαλίσει τη συμμαχία της Αυστρίας, προτείνοντας στον αυτοκράτορα Ιωσήφ Β' ένα πλατύ πρόγραμμα διανομής της Τουρκίας, κατά το προηγούμενο της Πολωνίας, που έγινε γνωστό σαν “ελληνικό σχέδιο”, όταν δημοσιεύτηκε το 1869 η αλληλογραφία του Ιωσήφ Β'. Σε γενικές γραμμές το πολύκροτο αυτό σχέδιο πρόβλεπε την πλασματική ανεξαρτησία της Μολδοβλαχίας, ακαθόριστες εδαφικές παραχωρήσεις στην Αυστρία και την εγκαθίδρυση μιας ελληνικής αυτοκρατορίας στην Κωνσταντινούπολη με ηγεμόνα το δευτερότοκο εγγονό της τσαρίνας Κωνσταντίνο Παύλοβιτς, που είχε ονομαστεί έτσι για τις ανάγκες της περίστασης.

Υπό τους οιωνούς αυτούς ξέσπασε το 1787 ο “πόλεμος των τριών αυτοκρατόρων” ή των “τριών ιμπερίων”, όπως επονομάστηκε, που παρά λίγο να στοιχίσει στην Τουρκία τη μοίρα της Πολωνίας. Γιατί η γαλλική μοναρχία των Βουρβόνων εγκατέλειψε την οθωμανική αυτοκρατορία στην τύχη της, για τους λόγους που αναφέρουν οι σοβιετικοί συγγραφείς της “Ιστορίας της διπλωματίας” του Β. Π. Ποτέμκιν: «Την ίδια εποχή, η Γαλλία, όντας πάρα πολύ αδύνατη έτσι που να μην μπορεί ν' αγωνίζεται μόνη της εναντίον της Αγγλίας, προσέγγισε τη Ρωσία. Έπαψε να υποστηρίζει την Τουρκία εναντίον της Ρωσίας και με την εμπορική συνθήκη του 1787 εξασφάλισε για τον εαυτό της όλα τα κέρδη απ' το εμπόριο με τα νέα ρωσικά λιμάνια της Μαύρης θάλασσας... Τέλος οι γάλλοι έμποροι κατόρθωσαν ν' αποσπάσουν απ' την Τουρκία την άδεια να εμπορεύονται στην Ερυθρά Θάλασσα κι αναπτύξανε τις επιχειρήσεις τους στην Αίγυπτο, στην οδό προς τις Ινδίες».

Αντίθετα η Αγγλία, που είχε παγιώσει την κυριαρχία της στις ανατολικές Ινδίες, αντιτάχθηκε τώρα επίμονα στην επιθετικότητα της Ρωσίας. Γιατί την αγγλική άρχουσα τάξη την ανησυχούσε όλο και περισσότερο όχι μόνο ο γαλλικός, μα και ο ρωσικός ανταγωνισμός στην Ανατολή. Από τη Γαλλία, είναι αλήθεια, η Αγγλία είχε ήδη αποσπάσει σοβαρές παραχωρήσεις: «Η σημαντικότερη απ' τις υποχωρήσεις, σε όφελος της Αγγλίας, που έκανε τότε η γαλλική διπλωματία -αναφέρεται στη σοβιετική “Ιστορία της διπλωματίας” του Ποτέμκιν- ήταν η εμπορική συνθήκη του 1786. Η συνθήκη αυτή διευκόλυνε πολύ την εισαγωγή στη Γαλλία των προϊόντων της αγγλικής βιομηχανίας, υπέσκαπτε τη γαλλική βιομηχανία, ήταν όμως συμφερτική για τους ευγενείς τσιφλικάδες». Ενώ όμως η επεροβαρής αυτή σύμβαση έστρεφε, όπως είπαμε, τη Γαλλία προς τη Ρωσία, η αγγλική βιομηχανική και εμπορευόμενη μεσαία τάξη, που είχε αντιμετωπίσει ευνοϊκά την έξοδο της Ρωσίας στη Μαύρη θάλασσα, δεν επιθυμούσε εξίσου τη ρωσική παρουσία στο Αιγαίο. Και δε μιλάμε καν για την αριστοκρατία της γης, που ο δυναμικός ηγέτης της και αρχηγός των τόρηδων (συντηρητικών) Ουίλιαμ Πιτ (ο νεότερος) επαναλάμ-

βανε ακούραστα:

“Δεν πρέπει να επιτρέψουμε στη Ρωσία να μεγαλώσει και παράλληλα να αφήσουμε την Τουρκία ν' αδυνατίσει. Η αρκούδα του βορρά δεν πρέπει να κατέβει στο Αιγαίο. Αν η Ρωσία απωθήσει την Τουρκία από τη Βαλκανική, η Μεσόγειος θα γίνει ρωσική θάλασσα και ο δρόμος προς τις Ινδίες θα κοπεί. Η Ρωσία στην Πόλη θα είναι η νεκρώσιμη καμπάνα για τις αγγλικές αποικίες της Ανατολής”.

Η Πρωσία και η Ολλανδία συντάχθηκαν επίσης με την Αγγλία σε μια τριπλή συμμαχία υπέρ της Τουρκίας και της Σουηδίας. Γιατί πραγματικά ο πόλεμος εναντίον της Τουρκίας για την κάθοδο στο Αιγαίο συνδυάζοταν και πάλι με τον αγώνα επικράτησης στη Βαλτική εναντίον της Σουηδίας. Ο

Μεγάλα έργα ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΟ ΜΕΤΩΠΟ ΤΟΥ ΣΑΜΠΟΤΑΖ

Γράφουμε επανειλημμένα για το σαμποτάζ των μεγάλων έργων που κάνει ο Λαλιώτης και το ΥΠΕΧΩΔΕ. Άμεση συνέπεια αυτού του σαμποτάζ είναι η απορρόφηση των κονδυλίων που έχει εγκρίνει η ΕΟΚ να γίνεται με εξαιρετικά αργούς ρυθμούς.

Πιο συγκεκριμένα, την προηγούμενη εβδομάδα ολοκλήρωσε τις διήμερες εργασίες της η Επιτροπή Παρακολούθησης του Κοινοτικού Πλαισίου Στήριξης (Κ.Π.Σ.). Τα συμπεράσματα στα οποία κατέληξε ήταν τα παρακάτω: Για το 1994 απότα 2,9 δις ECU (840 δις δρχ.) που ήταν οι δεσμεύσεις κοινοτικών και εθνικών πόρων απορροφήθηκαν μόνο 1,1 δις ECU (330 δις δρχ.), δηλαδή το ποσοστό της απορρόφησης ήταν 39%.

Πολλοί από τους παραγόντες που ευθύνονται για τις καθυστερήσεις δεν έχουν ακόμη εκλείψει. Ένας από αυτούς είναι η έλλειψη θεσμικού πλαισίου που για τα προγράμματα ορισμένων υπουργείων είναι καθοριστικός. Γενικά πάντως πρόκυψε ότι ο μηχανισμός της ελληνικής δημόσιας διοίκησης αντιμετωπίζει τεράστια προβλήματα για να ανταπεξέλθει στο τεράστιο βάρος της προώθησης προγραμμάτων. Ακόμη φάνηκε ότι δεν έχει γίνει από τις αρμόδιες ελληνικές αρχές κατανοητή η σημασία της έννοιας "χρόνος", με κίνδυνο να συσσωρευτούν τελικά όλα τα έργα και τα προγράμματα προς το τέλος της περιόδου εφαρμογής του Κ.Π.Σ.

Όλα τα παραπάνω που διαπιστώθηκαν σε απλή γλώσσα σημαίνουν ότι τα έργα δε γίνονται όχι γιατί η Ευρωπαϊκή Ένωση δε δίνει λεφτά, αλλά γιατί η χώρα μας δεν προωθεί τα μεγάλα έργα, ώστε να απορροφήσει τους κοινοτικούς πόρους.

ΒΙΟΛΟΓΙΚΟΣ ΚΑΘΑΡΙΣΜΟΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Το δρόμο των Σπάτων, του Ρίου-Αντίριου και των υπόλοιπων μεγάλων έργων ακολουθεί και το έργο του βιολογικού καθαρισμού των λυμάτων της Θεσ/κης.

Πιο συγκεκριμένα, το έργο είχε δοθεί στη μειοδότρια εταιρεία Ακτωρ-Θεμελιοδομή-Putignano-Figli. Όμως μετά την έρευνα της Κομισιόν βρέθηκαν μια σειρά από αποκλίσεις (για την ακρίβεια 8) της προσφοράς της μειοδότριας εταιρείας από τα τεύχη δημοπράτησης (δηλαδή τους όρους και τα δύσα πρέπει να γίνουν για το έργο). Παράδειγμα: αντί για δύο αντλιοστάσια που ανέφεραν τα τεύχη δημοπράτησης η σύμβαση έγραφε μόνον ένα, ή η παροχή αιχμής στη σύμβαση ήταν μικρότερη των τευχών δημοπράτησης κτλ.

Να σημειώσουμε ιδιαίτερα ότι το γραφείο που συνέταξε τα τεύχη δημοπράτησης είχε συντάξει και τη σύμβαση της ανάδοχης μειοδότριας εταιρείας. Αυτό σημαίνει ότι η παράβαση των όρων και διατάξεων ήταν γνωστή εκ των προτέρων.

Αυτό δείχνει ανάγλυφα ότι στους διαγωνισμούς γίνονται σκόπιμα παρατυπίες, που βέβαια έχουν ως αποτέλεσμα την επέμβαση της Κομισιόν και την καθυστέρηση του έργου.

ΜΕΤΡΟ ΘΕΣ/ΚΗΣ

Μετά από την ανακήρυξη του ανάδοχου για το έργο του μετρό Θεσ/κης (η εταιρεία "Μακεδονικό Μετρό") πριν αρκετό καιρό, νέα εμπόδια αναφέρνηκαν στην κατασκευή του. Συγκεκριμένα, η κοινοπραξία "Μακεδονικό Μετρό" διατύπωσε τον όρο να εκληφθεί σα συμβατική υποχρέωση της Πολιτείας η αναδιάρθρωση των αστικών συγκοινωνιών της Θεσ/κης. Ο όρος αυτός είναι ουσιαστικότατος για την ανάδοχο εταιρεία. Στο βαθμό που αυτή θα είναι ο φορέας εποπτείας και διαχείριστης του, είναι λογικό να ζητά εξασφάλιση της βιωσιμότητας και της απόδοσης της επιχείρησης. Άρα οι επιφανειακές συγκοινωνίες έπρεπε να ρυθμιστούν, έτσι ώστε να υπάρχει η αναγκαία κίνηση επιβατών από το μετρό. Όχι μόνον αυτό, αλλά για να χρηματοδοτηθεί από τις τράπεζες η ανάδοχος εταιρεία έπρεπε να υπάρχει ο παραπάνω όρος που ζητά η εταιρεία.

Το ότι αυτός ο όρος είναι ουσιαστικός και αυτό ήταν σε γνώση του ΥΠΕΧΩΔΕ φαίνεται και στην επιστολή της 6/2 της Hill Sammel Bank (του οικονομικού συμβούλου του υπουργείου) στον αναπληρωτή υπουργό ΠΕΧΩΔΕ, στην οποία μεταξύ άλλων επισημαίνεται ότι «η αναδιάρθρωση των λεωφορειακών γραμμών είναι θέμα κλειδί, διότι επηρεάζει κατά τρόπο άμεσο το βαθμό χρηματοδότησης του μετρό και το βαθμό διασφάλισης που μπορεί να προκύψει από το επίπεδο της επιβατικής κίνησης». Όμως, ενώ το ζήτημα αυτό θα έπρεπε να λυθεί, αφού είναι βασικό για το μετρό, εν τούτοις η επιτροπή διαπραγματεύεται στον Δημόσιου προτείνεται στον αναπληρωτή ΠΕΧΩΔΕ Γείτονα να αρχίσει διαπραγματεύσεις με το δεύτερο υπουργό για την ανάληψη του έργου. Στις 9/2 η Επιτροπή Μεγάλων Εργών και ο αναπληρωτής ΠΕΧΩΔΕ κάνουν δεκτή την εισίγηση της παραπάνω επιτροπής και δίνουν προθεσμία στη "Μακεδονικό Μετρό" να ξανατοποθετηθεί. Από κοντά στο σαμποτάζ του μετρό και η γνωστή οργάνωση Greenpeace, που έστειλε "250μέτρα χαρτί φαξ" με υπογραφές του τραμ Θεσσαλονίκης (Ελευθεροτυπία, 3/3).

Η ΡΟΥΚΕΤΑ ΣΤΟ MEGA

Η βόμβα στο MEGA είναι η στρατιωτική μετάφραση του πολιτικού χτυπήματος που έχουν ξεκινήσει οι ρωσόδουλοι με επικεφαλής το ψευτοΚΚΕ ενάντια στα τηλεοπτικά ΜΜΕ, ιδιαίτερα στα δύο βασικά κανάλια, MEGA και ANTENA.

Η ΟΑΚΚΕ είχε έγκαιρα εντοπίσει αυτή την αιχμή της πάλης των ρωσόδουλων σε μεγάλο άρθρο της πριν λίγους μήνες, ενώ από το Νοέμβρη κιόλας του περασμένου χρόνου είχαμε εκτιμήσει ότι η επίθεση του προβοκατόρικου ψευτοαναρχισμού στα τηλεοπτικά συνεργεία έξω από το Πολυτεχνείο ήταν εκδήλωση αυτού ακριβώς του φαινομένου.

Είναι γεγονός ότι οι ρωσόδουλοι ηγεμονεύουν μέσα από την αντιτούρκικη γραμμή τους την πολιτική όλης της αστικής τάξης, αλλά τους είναι αδύνατο να κυριαρχήσουν πολιτικά οι ίδιοι όσο τους λείπουν οι βασικοί μοχλοί προπαγάνδας. Αυτή η αδυναμία τους εκδηλώθηκε ιδιαίτερα στο ζήτημα της Τσετσενίας, αλλά εκδηλώνεται γενικότερα στην αδυναμία του ψευτοΚΚΕ να αποκτήσει ισχυρή πρόσβαση μέσα σ' αυτά τα κανάλια. Ειδικά το MEGA κυριαρχείται από πολιτικο-οικονομικές δυνάμεις που σήμερα βρίσκονται στο στόχαστρο του σοσιαλφασισμού, καθώς αποτελούν τα πιο κοντινά του εμπόδια.

Το MEGA ελέγχεται από το Λαμπράκη, το Βαρδινογιάννη, τον Τεγόπουλο και τον Μπόμπολα. Με την ήταν του Αλαφούζου στο ΣΚΑΪ και την αδυναμία του Κόκκαλη να περάσει από το ραδιόφωνο στην τηλεόραση είναι δύσκολο στους ρωσόδουλους να εκτελέσουν σήμερα εκείνες τις πολύ λεπτές πολιτικές εγχειρήσεις που τους είναι απαραίτητες στο χώρο της καθαυτό πολιτικής σύγκρουσης.

Προφανώς δεν τους φτάνει το ενιαίο αυτοδυναμικό μέτωπο που έχουν συγκροτήσει στο κεντρικό πολιτικό επίπεδο: τους χρειάζεται παραπέρα στήριξη στην αντιευρωπαϊκή στρατηγική, στο ορθόδοξο μέτωπο, στο μέτωπο ενάντια στην ιδιωτικοποίηση και για το σαμποτάζ στην οικονομία.

Εκεί οι μεγαλοστοί των ΜΜΕ τους δίνουν πολύ λίγα.

Εξ ου και οι ρουκέτες.

Όμως, κλιμακώνοντας τόσο ωμά οι "Ρώσοι" ρισκάρουν πάρα πολλά, ρισκάρουν ακόμα και να αποκαλυφθούν και να κάψουν τα πολιτικά τους στηρίγματα.

ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΣ ΚΑΙ "17 ΝΟΕΜΒΡΗ"

Έγινε το ντέρμπι του Κυπέλλου, προκρίθηκε για τον επόμενο γύρο ο Παναθηναϊκός και τότε άρχισαν τα παρατράγουδα. Άλλας ας ξεκινήσουμε από την αρχή. Γράφει συγκεκριμένα το Βήμα στις 5/3:

«Οι δύο μονομάχοι της Τετάρτης είχαν συμφωνήσει στο πρόσωπο του διαιτητή, τον οποίον είχαν βρει θαυμάσιο, αμερόληπτο, ηθικό, σωστό (ούτε για τη Πρόεδρος της Δημοκρατίας να πήγαινε!), και του έγινε το χατίρι να παρακαμφεί το γράμμα του νόμου (να, ένα σκάνδαλο) και να ορισθεί ο συγκεκριμένος διαιτητής και για τους δύο μεταξύ των αγώνες. Επαναλαμβάνω, αυτό έγινε με τη συμφωνία και κατόπιν απαιτήσεως και των δύο ομάδων. Μια από τις δύο ομάδες θα έπρεπε να αποκλεισθεί: δεν υπάρχει περίπτωση στην προκριματική φάση. Και αυτό φυσικά έγινε. Άλλας οι ηττημένοι -όποιοι και αν ήσαν αυτοί- είχαν πια απεμπολήσει το δικαίωμά τους να επικαλεσθούν κακή διαιτησία για τη διαμόρφωση του αποτελέσματος.

Αν υπήρχε κάτι κακό σε αυτούς τους αγώνες για το Κύπελλο Ελλάδος ήταν η απόδοση των ομάδων, και μεταξύ των δύο αθλίων προκρίθηκε ο λιγότερος κακός (αν δεν πιστεύετε ότι ήσαν άθλιες οι ομάδες, τολμήστε να συγκρίνεται τον αγώνα της Τετάρτης με τους αγώνες που έδειξε την ίδια μέρα και την επομένη η τηλεόραση από τα Κύπελλα Ευρώπης, για να θυμηθείτε πώς παίζεται το ποδό-

σφαιρο στις μέρες μας. Αντιθέτως, το επίπεδο της διαιτησίας ήταν καλό, και μάλιστα καλύτερο από το επίπεδο του παιχνιδιού. Ο διαιτητής -ο οποίος απεκλήθη "δειλός" από τους πρώην υμητές του Κύπελλου- και μάλιστα καλύτερο από τον παραπάνω διαιτητή σαν τον ιδιαίτηρο, και μάλιστα όπως εξελίχθηκε το ντέρμπι με το πέναλτι του Ολυμπιακού στο 91ο λεπτό, το

Η ΤΕΛΙΚΗ ΕΠΙΘΕΣΗ

συνέχεια από τη σελ. 3

λωστε, μετά θα χρησιμοποιηθεί ενάντια στους ευρωπαιόφιλους στη μεγάλη αντιευρωπαϊκή αντεπίθεση των αυτοδυναμικών. Γι' αυτό οι ρωσόδουλοι αφήνουν την ακραία αντι-αυτοδυναμική πρωτοβουλία σε άλλους και όχι στους εαυτούς τους. Οι ρωσόδουλοι πάντα παριστάνουν το κέντρο στις συρράξεις των εχθρών τους, τις γνήσιες ή αυτές που οι ίδιοι προκαλούν.

Γι' αυτό αυτή η τελευταία μάχη είναι πολύ πιο ζωτικής σημασίας από ό,τι οι προηγούμενες. Τώρα δεν πρόκειται απλά για την πτώση μιας ακόμα φράξιας που εμποδίζει την άνοδο των ρωσόδουλων στην εξουσία του ΠΑΣΟΚ, αλλά για την πιο μεγάλη ηγεμονία των ρωσόδουλων μέσα στην καθοδήγηση του ΠΑΣΟΚ. Γιατί η διαφορά του Λαλιώτη και του Γ. Παπανδρέου με τον Α. Παπανδρέου βρίσκεται στο ότι αυτοί δεν κατόρθωσαν να θεωρούνται κοινός παρονομαστής όλων των φράξιών, όπως κατόρθωσε ο χαμαιλέοντας δάσκαλός τους. Όσο και να παίζουν το κεντρίστικο χαρτί δεν μπορεί να κυριαρχούν μόνοι τους. Είναι υποχρεωμένοι από τώρα να διευρύνουν οργανωτικά τα πραγματικά τους πολιτικά ερείσματα μέσα στην ηγεσία του ΠΑΣΟΚ και, κυρίως, να ανοίξουν τις πόρτες του ΠΑΣΟΚ στα ρωσόδουλα στελέχη του ΣΥΝ τύπου Ανδρουλάκη, που θα αιμοδοτήσουν τους ρωσόδουλους. Ταυτόχρονα, όμως, η πτώση των αυτοδυναμικών θα τελειώσει μια για πάντα με ένα ΠΑΣΟΚ που θα μπορεί να κυβερνήσει δίχως τη συμμαχία, ανοικτή ή έμμεση, των τριών μικρών ρωσικών κομμάτων: ψευτοΚΚΕ, ΣΥΝ και ΠΟΛ.Α.

Γι' αυτό η σημερινή εσωκομματική μάχη πρέπει να συνοδευτεί από μια αφόρητη εξωτερική πίεση στο σύνολο της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ στην κατεύθυνση της πολιτικής των ρωσόδουλων. Πρέπει οι ρωσόδουλοι να αρνηθούν κάθε ίνα εθνικοανεξαρτησιακής και φιλευρωπαϊκής πολιτικής της αστικής τάξης και να σαμποτάρουν κάθε προσπάθεια αυτοδύναμης κυβέρνησης της αστικής τάξης.

ΟΙ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΤΙΚΕΣ “ΕΞΕΓΕΡΣΕΙΣ”

Εκεί πρέπει να αποδοθεί η μεγάλη σειρά από σοσιαλφασιστικές εξεγέρσεις που οργανώνουν οι ρωσόδουλοι, αξιοποιώντας έτσι την ολοένα αυξανόμενη δυσφορία του λαού για την πίεση που δέχεται στο οικονομικό, καθώς και την τυφλή βουλιμία των δυτικόφιλων, αλλά και των σοβινιστών της Ν.Δ., να επιστρέψουν στην εξουσία.

Έτσι σήμερα συμβαίνει με την αντι-Μάστριχτ και εθνικοσοσιαλιστική κρατική σημαία του ψευτοΚΚΕ να ξεδιπλώνονται μια σειρά κινήματα της μικροαστικής τάξης, αλλά και των εργατών, που έχουν πάντα επικεφαλής τους την

αστική τάξη σε κάθε χώρα.

Οι “αγώνες” για τη μη ιδιωτικοποίηση του Σκαραμαγκά και των Μεταλλείων της Κασάνδρας, καθώς και εκείνοι στην Κέρκυρα και στη Θεσσαλία, είναι κινήματα που πατάνε πάνω στο λαό για να προωθήσουν τα συμφέροντα της κρατικούς αστικής αστικής τάξης στην πρώτη περίπτωση, των αστών ραντιέρηδων του τουρισμού στη δεύτερη και των αστών αγροτών στην τρίτη.

Και ο αγώνας για τη μη ιδιωτικοποίηση και ο αντιφορολογικός είναι χτυπήματα από τη δεξιά στη σημερινή δεξιά εθνικιστική κυβέρνηση.

Είναι, για την ακρίβεια, υπερδεξιά διαλυτικά και σαμποταριστικά χτυπήματα από κινήματα που ξεσκένωνται στην Ευρώπη, ενώ τα πρωτοπάλικα σπασμούς προβάλλουν την απειλή διαγραφών. Η μετριοπαθής φιλοπατανδρεϊκή πολιτική του Έβερτ έχει προκαλέσει τη συστείρωση δόλων των πρωτοκλασάτων στελεχών γύρω από την Μητσοτάκη, ο οποίος τώρα εμφανίζεται ισχυρός. Το αντιεβερτικό μέτωπο της Μητσοτάκη, όμως, είναι ευρύ αντιπασοκικό, δε συγκροτείται πάνω στο φιλοευρωπαϊσμό του τμήματος της αστικής τάξης που εκπροσωπεί ο Μητσοτάκης. Κλείνει μέσα του τουρκοφάγους και μακεδονομάχους σοβινιστές, και γι' αυτό είναι αδύναμο και επιρρεπές στο σοσιαλφασισμό.

Ο ίδιος ο Μητσοτάκης δεν έχει ξεκαθαρίσει ακόμα τις προθέσεις του. Στο γεύμα της Απογευματινής έκανε κριτική στον Έβερτ για τον αυταρχισμό του και τη μετατροπή της Νέας Δημοκρατίας σε προσωπικό κόμμα, για την πολιτική του επιλογή να μην υπερασπίζεται το κυβερνητικό έργο της Νέας Δημοκρατίας, για τη στάση του στο εμπάργκο κατά των “Σκοπίων”, υποστηρίζοντας ότι η Ν.Δ. πρέπει να προτείνει μία σύνθετη ονομασία για τα “Σκόπια”, για τις διαγραφές και για το διαχωρισμό σε ορθόδοξους και μη ορθόδοξους, δηλαδή χοντρικά σε όλη την πολιτική πλατφόρμα του Έβερτ. Από τους βουλευτές που συμμετείχαν στο γεύμα οι μόνοι που αντέδρασαν έντονα σ' αυτήν την κριτική ήταν ο Μπρατάκος και η Φάνη Πάλλη-Πετραλιά, δηλαδή τα κατεξοχήν εβερτικά στελέχη (Ε.Τ., 12/3). Ο Βαρβιτσιώτης επιτέθηκε στη Μητσοτάκη στο ζήτημα της Δημοκρατίας της Μακεδονίας, λέγοντας ότι είναι πρόβλημα της κυβέρνησης και όχι της Ν.Δ., ενώ οι υπόλοιποι ήταν εξαιρετικά ήπιοι ως θετικοί στις αντιδράσεις τους. Επίθεση δέχτηκε, μετά το γεύμα, ο Μητσοτάκης από τον Τσαλδάρη, ο οποίος δήλωσε ότι τέτοιες συζητήσεις δε βοηθούν το κόμμα (Βήμα, 12/3).

Είναι σαφές ότι ο Έβερτ βρίσκεται σε δύσκολη θέση. Πριν από την αρχηγική εμφάνιση Μητσοτάκη είχε προηγηθεί η έκρηξη Κούβελα για τη χλιαρή αντίδραση της Ν.Δ. στη συμφωνία για την τελωνειακή ένωση Τουρκίας-Ευρωπαϊκής Ένωσης. Ο Κούβελας δήλωσε επίσης την αντίθεσή του στη μέθοδο των διαγραφών και υποστήριξε το δικαίωμα της διαφωνίας στην επίσημη κομματική θέση, δηλαδή το δικαίωμα της μητσοτακικής πτέρυγας να εκφράζεται ελεύθερα. Επίσης είχε προηγηθεί άλλο γεύμα της Απογευ-

ΝΔ: ΔΥΣΚΟΛΙΕΣ

ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΒΕΡΤ

Μετά τη διαγραφή Παπακωνσταντίνου, τη μήνυση εναντίον του Δημητροκάλλη, την αναγγελία ίδρυσης της “Αναγέννησης” του Ανδριανόπουλου, ο Μητσοτάκης έλυσε επιτέλους τη σιωπή του με επίθεση εναντίον του Έβερτ, σε γεύμα της Απογευματινής. Η κίνηση αυτή σήμανε πιο ανοιχτό πόλεμο εναντίον του Έβερτ. Ο Έβερτ, αδυνατισμένος από την υπόθεση Δημητροκάλλη, αντέδρασε σπασμούς προβάλλοντας αμυντικά επιχειρήματα στις κατηγορίες Μητσοτάκη και επισείστητας την απειλή διαγραφών. Η μετριοπαθής φιλοπατανδρεϊκή πολιτική του Έβερτ έχει προκαλέσει τη συστείρωση δόλων των πρωτοκλασάτων στελεχών γύρω από την Μητσοτάκη, ο οποίος τώρα εμφανίζεται ισχυρός. Το αντιεβερτικό μέτωπο της Μητσοτάκης έχει μείνει πλέον η μέθοδος των διαγραφών για την αντιμετώπιση της κρίσης, μέθοδος που ανοίγει ακόμα περισσότερο το δρόμο στη διάσπαση. Χαρακτηριστικά είναι δύο άρθρα του κυριακάτικου Ριζοσπάστη (12/3) για την κρίση στη Ν.Δ., όσο και τον ίδιο τον Έβερτ, στον οποίο έχει μείνει πλέον η μέθοδος των διαγραφών για την αντιμετώπιση της κρίσης, μέθοδος που ανοίγει ακόμα περισσότερο το δρόμο στη διάσπαση. Χαρακτηριστικά είναι δύο άρθρα του κυριακάτικου Ριζοσπάστη (12/3) για την κρίση στη Ν.Δ., όσο και τον ίδιο τον Έβερτ, στον οποίο έχει μείνει πλέον η μέθοδος των διαγραφών για την αντιμετώπιση της κρίσης, μέθοδος που ανοίγει ακόμα περισσότερο το δρόμο στη διάσπαση. Χαρακτηριστικά είναι δύο άρθρα του κυριακάτικου Ριζοσπάστη (12/3) για την κρίση στη Ν.Δ., όσο και τον ίδιο τον Έβερτ, στον οποίο έχει μείνει πλέον η μέθοδος των διαγραφών για την αντιμετώπιση της κρίσης, μέθοδος που ανοίγει ακόμα περισσότερο το δρόμο στη διάσπαση. Χαρακτηριστικά είναι δύο άρθρα του κυριακάτικου Ριζοσπάστη (12/3) για την κρίση στη Ν.Δ., όσο και τον ίδιο τον Έβερτ, στον οποίο έχει μείνει πλέον η μέθοδος των διαγραφών για την αντιμετώπιση της κρίσης, μέθοδος που ανοίγει ακόμα περισσότερο το δρόμο στη διάσπαση. Χαρακτηριστικά είναι δύο άρθρα του κυριακάτικου Ριζοσπάστη (12/3) για την κρίση στη Ν.Δ., όσο και τον ίδιο τον Έβερτ, στον οποίο έχει μείνει πλέον η μέθοδος των διαγραφών για την αντιμετώπιση της κρίσης, μέθοδος που ανοίγει ακόμα περισσότερο το δρόμο στη διάσπαση. Χαρακτηριστικά είναι δύο άρθρα του κυριακάτικου Ριζοσπάστη (12/3) για την κρίση στη Ν.Δ., όσο και τον ίδιο τον Έβερτ, στον οποίο έχει μείνει πλέον η μέθοδος των διαγραφών για την αντιμετώπιση της κρίσης, μέθοδος που ανοίγει ακόμα περισσότερο το δρόμο στη διάσπαση. Χαρακτηριστικά είναι δύο άρθρα του κυριακάτικου Ριζοσπάστη (12/3) για την κρίση στη Ν.Δ., όσο και τον ίδιο τον Έβερτ, στον οποίο έχει μείνει πλέον η μέθοδος των διαγραφών για την αντιμετώπιση της κρίσης, μέθοδος που ανοίγει ακόμα περισσότερο το δρόμο στη διάσπαση. Χαρακτηριστικά είναι δύο άρθρα του κυριακάτικου Ριζοσπάστη (12/3) για την κρίση στη Ν.Δ., όσο και τον ίδιο τον Έβερτ, στον οποίο έχει μείνει πλέον η μέθοδος των διαγραφών για την αντιμετώπιση της κρίσης, μέθοδος που ανοίγει ακόμα περισσότερο το δρόμο στη διάσπαση. Χαρακτηριστικά είναι δύο άρθρα του κυριακάτικου Ριζοσπάστη (12/3) για την κρίση στη Ν.Δ., όσο και τον ίδιο τον Έβερτ, στον οποίο έχει μείνει πλέον η μέθοδος των διαγραφών για την αντιμετώπιση της κρίσης, μέθοδος που ανοίγει ακόμα περισσότερο το δρό

ΟΙ ΑΛΒΑΝΟΙ ΣΟΒΙΝΙΣΤΕΣ ΔΙΑΜΕΛΙΖΟΥΝ ΤΗΝ ΠΕΡΙΚΥΚΛΩΜΕΝΗ ΔΗΜ. ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ

Το φασιστικό ελληνικό εμπάργκο αρχίζει να αποδίδει

Στις 17 του περασμένου μήνα στην πόλη Τέτοβο της Δημοκρατίας της Μακεδονίας στη διάρκεια συγκρούσεων με την αστυνομία, τις οποίες προκάλεσαν αλβανοί εθνικιστές, σκοτώθηκε ένα άτομο και οξύνθηκαν ακόμη περισσότερο οι αντιθέσεις ανάμεσα στην αλβανική μειονότητα και τον υπόλοιπο πληθυσμό της γειτονικής μας χώρας. Αφορμή για την εξέλιξη αυτή υπήρξε η κόντρα στο ζήτημα της λειτουργίας ενός παράνομου "εθνικά καθαρού" αλβανικού πανεπιστήμιου στο Τέτοβο. Αυτό όμως ήταν μόνο η αφορμή, όχι όμως και η βαθιά αιτία. Και η βαθιά αιτία είναι ο ανερχόμενος αλβανικός εθνικισμός.

ΑΠΟ ΠΟΥ ΞΕΚΙΝΑΕΙ ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ

Όλο το προηγούμενο διάστημα ο αλβανικός εθνικισμός, που πήγαζε κατευθείαν από τα Τίρανα από την εποχή του Χότζα ακόμη, προσπαθούσε να βρει "διέξοδο" στα όνειρά του για τη δημιουργία της "Μεγάλης Αλβανίας" στην περίπτωση του Κόσοβο. Καθώς όμως αυτό ανήκει εδαφικά στη Σερβία, πίσω από την οποία βρίσκεται η Ρωσία, οι άλλοι εθνικιστές, οι Σέρβοι, όχι μόνο δεν ήθελαν ν' ακούσουν λέξη για αυτοδιάθεση του Κόσοβο και ένωσή του με την Αλβανία, αλλά κατάργησαν κι αυτή την περιορισμένη αυτονομία που υπήρχε από την εποχή του Τίτο. Ο αλβανικός σοβινισμός βλέπει λοιπόν τα όνειρά του να μην πραγματοποιούνται, οπότε στρέφεται στο άλλο μέτωπο, που είναι για πολλούς λόγους και πιο ευάλωτο: καλλιεργεί αποσχιστικές τάσεις στους Αλβανούς της Δημοκρατίας της Μακεδονίας.

Πρόκειται για μια αρκετά παλιά υπόθεση, που όμως δεν είχε πάρει, μέχρι τώρα τουλάχιστον, τη μορφή ανοιχτής συγκρουσης. Εδώ και μερικά χρόνια, από τότε που μπήκε στην ημερήσια διάταξη το ζήτημα της αποχώρησης των Ομοσπονδιών που συγκροτούσαν τη Γιουγκοσλαβία και της δημιουργίας ανεξάρτητων κρατών, οι αλβανοί εθνικιστές στη Δημ. της Μακεδονίας έβαλαν ζήτημα αυτοδιάθεσης και δημιουργίας ενός "Ιλλυρικού" κράτους (Ιλλυροί είναι το αρχαίο όνομα των Αλβανών), τη στιγμή ακριβώς που εκδηλωνόταν η σέρβικη φασιστική επίθεση ενάντια στην Κροατία και τη Βοσνία. Εδώ δηλαδή οι αλβανοί εθνικιστές

λειτούργησαν σαν κοινοί προβοκάτορες.

Στο επόμενο διάστημα, και μετά από συνεχείς υποχωρήσεις του Γκλιγκόροφ στις αλβανικές αξιώσεις, τα πράγματα ήρθαν σε κάποια ισορροπία: Στη βουλή και στην κυβέρνηση συμμετείχαν αλβανοί μειονοτητικοί βουλευτές, η αλβανική εθνική μειονότητα αναγνωρίζεται επίσημα από το Σύνταγμα και απολαμβάνει τα βασικά της δικαιώματα, μειονοτικοί συμμετέχουν στη διοίκηση του κράτους κατέχοντας υψηλά πόστα και, με λίγα λόγια, μακάρι όλες οι μειονότητες να είχαν παρόμοια δικαιώματα. Μέχρι και στις ταυτότητες η κυβέρνηση Γκλιγκόροφ έχει προτείνει τα στοιχεία των πολιτών που ανήκουν σε εθνικές μειονότητες να αναγράφονται στη γλώσσα της κάθε εθνικότητας.

Όμως ο αλβανικός εθνικισμός δεν αρκείται σ' αυτά. Αυτό που θέλει είναι να αναγνωριστεί όχι ως εθνική μειονότητα, αλλά ως έθνος μέσα στη Δημ. της Μακεδονίας, κάτι δηλαδή που δε δικαιολογείται με τίποτα. Στη βάση αυτής της αντίληψης, ζητάει να του αναγνωριστεί αυτή η ιδιότητα στο Σύνταγμα, να μιλάνε οι αλβανοί βουλευτές στη βουλή μόνο στα αλβανικά

και, τώρα τελευταία, να ιδρυθεί αλβανικό πανεπιστήμιο στο Τέτοβο. Πρόσχημα γι' αυτό αποτέλεσε το κλείσιμο από τους σέρβους φασίστες του πανεπιστημίου της Πριστίνα, πρωτεύουσας του Κόσοβο. Είναι φανερό όμως πως δεν ήταν αυτός ο πραγματικός λόγος. Πέρα από το ότι κάτι τέτοιο θα ήταν παράνομο και αντισυνταγματικό, σύμφωνα με τους νόμους των γειτόνων μας, είναι και ανεπίτρεπτο από την άποψη της πολιτικής ουσίας, καθώς σημαίνει διαμελισμό της χώρας, και μάλιστα όταν περνάει πολύ δύσκολες ώρες με το ελληνικό εμπάργκο και την ουσιαστική απομόνωση από τη σταθερά εθελοτυφλούσα Δύση. Ταυτόχρονα ένα τέτοιο "πανεπιστήμιο" αποδεικνύεται και χωρίς αντικείμενο, αφού αυτό για το οποίο ιδρύθηκε, δηλαδή η κατάρτιση στελεχών της αλβανικής μειονότητας για την πρωτοβάθμια και δευτεροβάθμια εκπαίδευση, ήδη είχε δρομολογηθεί για λύση μέσα στα πλαίσια της Παιδαγωγικής Ακαδημίας της πρωτεύουσας. Αυτό το είχε ανακοινώσει ο ίδιος

ο Γκλιγκόροφ μετά από τη σύντηση που είχε στην Πολωνία (με την ευκαιρία της επετείου του Άουσβιτς) με τον αλβανό πρόεδρο Μπερίσα, δηλαδή δυόμιση βδομάδες πριν γίνουν τα επεισόδια. Έτσι, οι αλβανοί υποψήφιοι εκπαιδευτικοί θα διδάσκονται όλα τα μαθήματα και σε όλα τα έτη σπουδών τους στην αλβανική γλώσσα.

ΚΟΙΝΟΙ ΠΡΟΒΟΚΑΤΟΡΕΣ ΠΟΥ ΠΑΙΖΟΥΝ ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΤΗΣ ΡΩΣΙΑΣ

Η επιλογή της στιγμής για τη σύγκρουση δεν ήταν τυχαία. Τη στιγμή αυτή η χώρα υποφέρει εξαιτίας του φασιστικού εμπάργκο. Όπως αναφέρει ο Τ. Μίχας στην Ελευθεροτυπία (7/2), σύμφωνα με τους Financial Times και τη Wall Street Journal, το εμπάργκο της έχει στοιχίσει 600 εκατ. δολάρια, ποσόν που ισοδυναμεί με το 50% των ετησίων εσόδων από τις εξαγωγές. Είναι επόμενο να αναζητεί εναγωνίως διέξοδο να ανασάνει οικονομικά, κι αυτό μπορεί να γίνει μόνο μέσω Αλβανίας και Βουλγαρίας. Από τη Σκύλα στη Χάρυβδη δηλαδή, μια και η δεύτερη έχει αναλάβει να την εντάξει στο "ορθόδοξο τόξο", ενώ η πρώτη ζητάει γι' αντάλλαγμα το διαμελισμό της.

Επίσης, δεν είναι τυχαίο που επιλέγεται η σύγκρουση την ώρα που η Αλβανία, κάτω από διεθνείς (π.χ. απανωτές επιστολές του φιλορώσου Κλίντον) και εσωτερικές πιέσεις της φιλορώσικης αντιπολίτευσης υποχωρεί απέναντι στον Παπανδρέου (βλέπε την πρόσφατη επίσκεψη του Παπούλια στα Τίρανα). Το (προσωρινό ή όχι δεν μπορούμε ακόμη να ξέρουμε) κλείσιμο δηλαδή του ελληνοαλβανικού μετώπου εγκαινιάζεται με την δύξηνση του αλβανομακεδονικού μετώπου. Στην εκτίμηση αυτή οδηγείται και ένα άρθρο του "Στ. Κασ." (προφανώς πρόκειται για το Στέφανο Κασιμάτη) στην Ελευθεροτυπία (12/3), στο οποίο αναφέρεται ότι

«Δευτερευόντως, η επίσκεψη Παπούλια στα Τίρανα είναι μια κίνηση που συμβάλλει στη σύσφιξη του κλοιού γύρω από τα Σκόπια... Σύμφωνα με ορισμένες πληροφορίες, δεν αποκλείεται ο Κ. Παπούλιας να προβεί σε προφορική δήλωση υπέρ των νόμιμων δικαιωμάτων των Αλβανών που ζουν στα Σκόπια, εφόσον όμως συναντήσει στα Τίρανα την καλή προαίρεση για τη βελτίω-

ση των διμερών σχέσεων». Γίνετε αντιδυτικοί, φάτε Μακεδονία, τους δελεάζει ο Παπούλιας.

Αλλά κι ο κυβερνητικός εκπρόσωπος κινείται στην ίδια ρότα, των απειλών κατά της εδαφικής της ακεραιότητας: «Βασική μας αντίρρηση για την αναγνώριση των Σκοπίων είναι πάντοτε η ανάγκη διαφύλαξης της σταθερότητας στην ευρύτερη περιοχή.. Λόγω της σύνθεσής τους της κοινωνικής, της εθνικής, της πληθυσμιακής, μπορούν μεσοπρόθεσμα να λειτουργήσουν ως παράγοντας αποσταθεροποίησης» (Ελευθεροτυπία, 26/2).

Έτσι, δεν είναι παράξενο που την κρίσιμη αυτή ώρα βγαίνει ο ρώσος πρεσβευτής και κάνει τον προστάτη της Δημ. της Μακεδονίας (γράψαμε στο προηγούμενο φύλλο γι' αυτό). Μέσα σ' όλους σκάει μύτη κι ο εκπρόσωπος του Γκάλι στη Βοσνία Ακάσι (ο "τροχονόμος των Σέρβων", όπως τον έχουν ονομάσει λόγω της μοναδικής του "ικανότητας" να κάνει ότι δε βλέπει τα βαριά όπλα των Σέρβων να περνάνε κάτω από τη μύτη του), ο οποίος σε συνέντευξή του στην εφημερίδα του Κόσοβο Κόχα "προσφέρεται" να μεσολαβήσει στο διάλογο μεταξύ των Αλβανών της Δημ. της Μακεδονίας και της μακεδονικής κυβέρνησης (Ελ., 18/2).

Πρόκειται για τη γνωστή ρώσικη ταχτική: η μια πλευρά πιέζει αφόρητα και τότε βγαίνει η Ρωσία και τα τσιράκια της να παίξουν τον προστάτη της χώρας που υποφέρει. Αυτή είναι και η μεγαλύτερη προβοκάτσια που προξενεί ο αλβανικός εθνικισμός.

Αλλά κι οι Αμερικανοί σφυράνε τον ίδιο σκοπό. Σε σχετικές δηλώσεις του στις αρχές Φλεβάρη δεν εμπόδισε τη λειτουργία των σχολών και την παράδοση των μαθημάτων. Το απόγευμα όμως, οι Αλβανοί που βρίσκονται στον οικισμό Μάλα Ρετσιτσά, κοντά στο Τέτοβο, άρχισαν να πετροβολούν τους αστυνομικούς απρόκλητα, με τα γνωστά αποτελέσματα. Στην Ελευθεροτυπία της 20ής Φλεβάρη αναφέρεται η πληροφορία πως οι Αλβανοί πυροβόλησαν πρώτοι. Την ίδια μέρα ανακοίνωση των αρχών ανέφερε την ανακάλυψη και κατάσχεση μεγάλης ποσότητας πυρομαχικών τσεχοσλοβακικής προέλευσης με προορισμό το Τέτοβο.

Η ΘΕΣΗ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ

Η ΟΑΚΚΕ, συνεπής στη διεθνιστική της θέση, τάσσεται, από θέση αρχών, υπέρ της εδαφικής ακεραιότητας της Δημοκρατίας της Μακεδονίας και καταδικάζει τον αλβανικό εθνικισμό στη χώρα αυτή, ο οποίος κινείται σε μια κατεύθυνση απόσχισης και διαμελισμού της χ

ΟΙ ΤΑΛΙΜΠ ΣΤΟ ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ

Στο Αφγανιστάν παρακολουθούμε τώρα τη μάχη που δίνουν οι κυβερνητικές δυνάμεις των Ραμπανί-Μασούντ ενάντια στους Ταλίμπ ή Ταλιμπάν, τους λεγόμενους φοιτητές.

Αρό το γαλλικό τύπο (Monde, 19-20 Φλεβάρη) μαθαίνουμε πως οι Ταλίμπ είναι φοιτητές των θεολογικών σχολών που κυριαρχούνται ιδεολογικοπολιτικά από τους ισλαμιστές του Πακιστάν.

Το Πακιστάν έχει παίξει ένα βρόμικο παιχνίδι στο Αφγανιστάν μετά την αποχώρηση των Ρώσων υποστηρίζοντας τον ισλαμοφασίστα Χεκματιάρ του Χεζμπί-Ισλάμι ενάντια στο προοδευτικότερο αφγανικό κόμμα, που είναι το μετριοπαθές Τζαμιάτ-Ισλάμι των Ραμπανί-Μασούντ.

Εδώ και καρό οι Ραμπανί-Μασούντ ελέγχουν την Καμπούλ και αντιστέκονται επί μήνες στο συνδυασμένο πόλεμο που διεξάγουν για την κατάληψη της πόλης ο Χεκματιάρ, ο ρωσόδουλος Ντοστόμ (επικεφαλής των Ουζμπέκων φασιστών του βορρά του Αφγανιστάν) και οι σύιτες του φιλοϊρανικού κόμματος Βαχτάντ.

Μετά από αυτή τη διαμάχη ο Χεκματιάρ αδυνάτισε παραπέρα αφού απέτυχε να πάρει την Καμπούλ, και η πακιστανική αντίδραση αποφάσισε να τον ξεφορτωθεί. Έτσι έριξε το βάρος της στον εξοπλισμό των Ταλίμπ. Αυτοί εμφανίστηκαν πάνοπλοι σαν αστακοί μπροστά στην Καμπούλ, στα τέλη του Φλεβάρη. Το ίδη κακοποιημένο Χεζμπί-Ισλάμι νικήθηκε κατά κράτος, ενώ οι φιλοϊρανοί της Βαχτάντ εξαφανίστηκαν για να μη συγκρουστούν με τους Ταλίμπ, αλλά και να μην γίνεται αντίδραση.

ακμαίοι στο στρατό του Μασούντ.

Όμως οι Ταλίμπ, που πίστευαν ότι θα κάνουν έναν περίπατο, έχουν βρεθεί σε άσχημη θέση εξαιτίας της σθεναρής αντίστασης των πολιορκημένων της Καμπούλ και δοκιμάζουν τη μια ήττα μετά την άλλη.

Παρ' όλο που οι Ταλίμπ ήταν άγνωστοι και πολιτικά άφθαρτοι, έγιναν ταχύτατα αντιπαθείς στην Καμπούλ όταν έγινε γνωστό το αντιδραστικό τους κοινωνικό πρόγραμμα, που έχει σα βασικό στοιχείο την εξαφάνιση της γυναικάς από την πολιτική και πλατιά κοινωνική ζωή. Οι Ταλίμπ ανήκουν στην πιο καθυστερημένη πατριαρχική αντίληψη του ισλάμ, τη λεγόμενη "παραδοσιακή", που από πολλές απόψεις βρίσκεται πιο πίσω και από το ριζοσπαστικό πολιτικό ισλάμ του σύτικου φονταμενταλισμού, που εκφράζεται από το Χεκματιάρ. Εκτός από αυτό, οι Ταλίμπ τονίζουν την εθνοφυλετική τους φυσιογνωμία των Παστούν, μιας από τις μεγαλύτερες εθνότητες του Αφγανιστάν.

Αντίθετα, το κόμμα των Ραμπανί-Μασούντ, το Τζαμιάτ-Ισλάμι, αν και είναι ριζωμένο ιδιαίτερα στους Τατζίκους, έχει πανεθνικά χαρακτηριστικά και η κυβέρνηση που έχει οικοδομήσει στην Καμπούλ στηρίζεται στην πιο πλατιά εθνική αφγανική ενότητα. Κατά τη γνώμη μας αυτό είναι το κόμμα της αφγανικής εθνικής αστικής τάξης. Έτσι εξηγείται, πέρα από τις αδιαμφισβήτητες, τεράστιες στρατιωτικές δυνατότητες του Μασούντ, η αντοχή της Καμπούλ στην ουσιαστικά τρίχρονη πολιορκία της από όλη την αφγανική αντίδραση.

ΟΙ "ΡΩΣΟΙ" ΠΡΟΩΘΟΥΝ ΤΙΣ ΘΕΣΕΙΣ ΤΟΥΣ ΣΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑ

Με προβοκάτσιες παρασύρουν τους δημοκράτες Αλεβίτες

Η Τουρκία βράζει και είναι έτοιμη να εκραγεί, έγραφε όπως πάντα με χαιρεκαία η Καθημερινή στις 16 του Μάρτη. Μόνο αυτοί που μισούν την Ελλάδα μπορούν να δοκιμάζουν χαρά γι' αυτό. Αν εκραγεί η Τουρκία θα καεί και η Ελλάδα.

Ας προσπαθήσουμε να διακρίνουμε λίγο πίσω από τα τελευταία γεγονότα στην Ισταμπούλ και την Άγκυρα. Όπως θα ξέρουν οι αναγνώστες μας, άγνωστοι τραμπούκοι σκότωσαν μέσα σε καφενεία Αλεβίτες μουσουλμάνους. Οι Αλεβίτες ξεσηκώθηκαν σε μεγάλες διαδηλώσεις και βρέθηκαν αντιμέτωποι με την αστυνομία και το στρατό και είχαν νέα θύματα.

Οι Τούρκοι Αλεβίτες (ή Αλαούιτες) είναι το προοδευτικότερο ισλάμ της Τουρκίας και αποτελεί ένα γενικά πλατύ δημοκρατικό κοινωνικό ρεύμα εξαιτίας της μακρόχρονης αντιπαράθεσής του με το αντιδραστικό τούρκικο ισλάμ (παρ' όλο το σουνίτικο χαρακτήρα του) και τη σύμπλευσή του με τον αριστερό Κεμαλισμό.

Οι Αλεβίτες έγιναν τα τελευταία χρόνια πάλι στόχος των Τούρκων ισλαμοφασιστών του "Κόμματος της ευημερίας" του Ερμπακάν και 17 εκπρόσωποί τους διανοούμενοι κάηκαν ζωντανοί πριν ένα χρόνο μετά από ισλαμοφασιστική επίθεση σε ένα συ-

νέδριο τους.

Ήταν λοιπόν φυσικό που αντέδρασαν τώρα τόσο μαχητικά και σε τόσο μαζική κλίμακα.

Αυτό είναι πολύ καλό. Το πολύ κακό όμως είναι ότι αυτή η νέα επίθεση έσπρωξε τους Αλεβίτες στο πλευρό των Κούρδων, που είναι επίσης Αλεβίτες (όπως είναι Αλεβίτες και οι μουσουλμάνοι της Συρίας). Και οι Κούρδοι βρίσκονται κάτω από την πολιτική γηγεμονία των ρωσόδουλων σοσιαλφασιστών του PKK και χρησιμοποιούνται από τη ρώσικη διπλωματία για τη διάλυση της Τουρκίας. Με λίγα λόγια, η μεγάλη μάζα των Τούρκων Αλεβίτων δεν έχει καμιά ιδεολογική σχέση με τους τραμπούκους του PKK. Όμως και η μεγάλη μάζα του κούρδικου λαού δε θα είχε καμιά σχέση με τους τραμπούκους του PKK, αν δε φρόντιζε ο τούρκικος εθνικισμός να τον ρίξει στην αγκαλιά τους με την επίμονη άρνησή του να τους αναγνωρίσει τα πιο στοιχειώδη εθνικά τους δικαιώματα.

Και όχι μόνο αυτό. Οι Τούρκοι εθνικιστές έχουν κάνει κάτι χειρότερο. Συμμάχησαν για να πολεμήσουν το PKK και στηρίζηταν στους ισλαμοφασιστές. Γ' αυτό ανεβαίνει τελευταία τόσο πολύ ο Ερμπακάν. Έτσι θα καταφέρουν

τελικά οι Τούρκοι στρατοκράτες να στρέψουν και τους Αλεβίτες και κάθε δημοκρατικό άνθρωπο στην τροχιά της ρώσικης διπλωματίας.

Ήδη οι σοσιαλφασίστες του PKK υποστηρίζονται σήμερα -όχι για τις ελεεινές ιδέες και την πρακτική τους, αλλά απλά για το ότι είναι Κούρδοι- από ένα ολοένα και αυξανόμενο τμήμα της Κούρδικης και Τούρκικης δημοκρατικής διανόησης.

Και δε φτάνει μόνο αυτό. Οι ίδιοι οι Τούρκοι ισλαμοφασίστες πλησιάζουν το παγκόσμιο κέντρο του ισλαμοφασισμού, το Ιράν, και έχουν ήδη υιοθετήσει όλο το δικό του δεξιό αντιδυτικισμό. Τα πράγματα στην Τουρκία έχουν έρθει έτσι, ώστε και οι σοσιαλφασίστες του PKK και οι ισλαμοφασίστες του Ερμπακάν να συναγωνίζονται σε αντιδυτικισμό και να παίζουν περισσότερο ή λιγότερο συνειδητά το ρώσικο παιχνίδι. Όπως και στην Ελλάδα, έτσι και στην Τουρκία είναι πολύ αδύνατη η βιομηχανική εκσυγχρονιστική μερίδα της αστικής τάξης για να ακολουθήσει και να επιβάλει μια δημοκρατική γραμμή στο εθνικό ζήτημα. Όπως εδώ, έτσι και εκεί το κλειδί βρίσκεται στη δύναμη αντίστασης και στο πολιτικό δημοκρατικό κριτήριο του λαού.

ΕΕΚ ΚΑΙ ΤΣΕΤΣΕΝΙΑ

Πριν από ένα μήνα οι τροτσκιστές του ΕΕΚ κάνανε μια συγκέντρωση που είχαν προπαγανδίσει με αφίσα καταδικάζοντας τη ρώσικη επίθεση στην Τσετσενία.

Μίλησε εκεί ένας ρώσος τροτσκιστής του κόμματος εργασίας και ο Μιχαήλ του ΕΕΚ.

Ήταν μια εκδήλωση αντίστοιχη μ' εκείνη των ρώσων σοσιαλφασιστών τύπου Ανπίλοφ στη Μόσχα. Συγκέντρωση δηλαδή καταδίκης του δήθεν δυτικού Γέλτσιν, που φταίει σαν εκπρόσωπος της νέας αστικής τάξης για τη διάλυση της ΕΣΣΔ, οπότε και για τη διάλυση της Ρωσίας και για την απόσχιση της Τσετσενίας. Με την άκρη των χειλιών αναγνώριση του δικαιώματος αυτοδιάθεσης των Τσετσενών, αλλά ούτε κουβέντα για αναγνώριση του συγκεκριμένου ανεξάρτητου κράτους της Τσετσενίας, και ελεεινό χτύπημα στην ηρωική Τσετσενίκη αντίσταση, γιατί έχει δήθεν διεφθαρμένη ηγεσία αφού έχει αρχηγό τον Ντουντάγεφ.

Αυτά τα περίμενε κανείς από ένα κλασικά τροτσκιστικό κόμμα σαν το ΕΕΚ.. Δύσκολα όμως θα μπορούσε κανείς να φανταστεί το πάθος με το οποίο ο Μιχαήλ θα

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΗΣ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΓΙΑ ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΗΣ ΔΙΑΝΟΜΗΣ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ

Δεν μπορέσαμε να ανταποκριθούμε στο στόχο που βάλαμε το καλοκαίρι μετά τις εκλογές για την πανελλαδική έκδοση της Νέας Ανατολής από τον καινούριο χρόνο.

Η πανελλαδική έκδοση της N.A. θα ήταν ο μοχλός για να αναπτυχθεί η οργανωτική μας επιρροή πάνω στην ολόπλευρη πολιτική γραμμή και φυσιογνωμία της ΟΑΚΚΕ. Επίσης η πανελλαδική έκδοση της N.A. θα μας έφερνε κοντά στην επαναστατική πρωτοπορία, που ταλαντεύεται από τα εχθρικά ρεύματα και κόμματα και που σήμερα δεν έχει επαφή με την ΟΑΚΚΕ, ιδιαίτερα έξω από την Αθήνα.

Όλη η δυσκολία για να πραγματοποιηθεί αυτός ο στόχος ήταν στο οικονομικό. Το πλάνο τ

